

KATOLIŠKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS

OCTUBRE 1977

UNIVERSITY OF
MADRID

LA ENCICLICA "FIDEI DONUM" DE PIO XII.

por mons. Tiziano SCALZOTTO,

Los biógrafos de Pío XII, para definir sintéticamente el tiempo de su pontificado, le han asignado el apelativo de "Papa de las misiones"; la razón principal: la vasta obra por él comenzada y llevada a cabo mediante el desarrollo y la consolidación de la jerarquía del clero nativo, y la eficiente reestructuración de las Obras Misionales Pontificias, además de otras varias iniciativas en el campo organizativo, pastoral y científico.

Pío XII, ya desde los comienzos de su pontificado (3 de marzo de 1939 - 10 de octubre de 1958) declaró que su programa era "proseguir sin vacilaciones" por el camino abierto en este campo por su predecesor.

El aniversario que queremos conmemorar sugiere y ciñe la atención a uno de los aspectos de su sensibilidad apostólica respecto de las misiones: la publicación de la Encíclica *Fidei donum* que tuvo lugar —hecho bastante insólito— en el mismo día de Pascua, 21 de abril de 1957. A este documento le había precedido en 1951 otra Encíclica concerniente a los problemas entonces y ahora amplios y complejos, de la actividad y de la cooperación misionera. Me estoy refiriendo a la *Evangelii praecones* de 1951, que vino a insertarse en el conjunto de aquellas providencias que la Iglesia, después de la guerra, fue adoptando sabiamente en cada uno de los sectores de su misión espiritual, a continuación del gran cataclismo que había sacudido ideales e instituciones por doquier.

La Encíclica *Fidei donum* se caracteriza por su forma bastante nueva, ya que afronta y analiza dos problemas que el Papa considera de gran actualidad: el reclamo a examinar un sector específico de la actividad misionera, es decir, África; y una invitación al Episcopado católico en orden a una más acentuada asistencia al continente africano también con nuevas formas de ayuda, como por ejemplo, el envío de sacerdotes diocesanos que, en adelante, se llamarán precisamente "sacerdotes *Fidei donum*".

¿Por qué razón quiso el Papa Pío XII llamar la atención de toda la Iglesia sobre el problema africano? La explicación la proporciona el mismo Pontífice en el largo preámbulo en que, después de haber confirmado que el Papa debe siempre mirar también al mundo no cristiano, precisa que parece muy oportuno "en el momento actual, dirigir un particular interés hacia las tierras africanas", añadiendo que si, por una parte este gran territorio ha llegado ya a la civilización y a la madurez política, vive en cambio una época de acontecimientos de notable gravedad y, por decirlo con sus palabras, "se abre a la vida del mundo contemporáneo y atraviesa los años quizás más graves y decisivos de su destino milenar".

Esta es, por tanto, la razón principal, la evolución "rápida" que no ha seguido los ritmos de la evolución europea; evolución "geográficamente amplia", que concierne a todas las áreas de su superficie de más de treinta millones de kilómetros cuadrados y, sobre todo, evolución "general", que mira a todas las manifestaciones de la vida del continente con sus cuatrocientos millones de habitantes: vida individual, familiar, social, económica y también política.

(Sigue.)

OČETOVA BESEDA

Oktober: misijonski mesec. Zaradi misijonske nedelje.

Zato oktober pomeni zgoščeno misijonsko delo. Največ misijonskih prireditev in proslav je ta mesec. Papeške misijonske družbe največ zberejo ta mesec. Največ misijonske pobude dobe škofje, duhovniki in verniki ta mesec. In zelo verjetno: največ misijonskih klicev začutijo mladi ljudje v tem mesecu.

Petdesetletni obstoj misijonske nedelje ima svojo zgodovino. Pavel VI. navaja zlasti dvojni sad obstoja tega misijonskega praznika: „vedno boljše sodelovanje v duhovnem in gmotnem smislu“ pa tudi „ohranitev in rast Cerkve v starih Cerkvah“.

Kako je prišlo do misijonske nedelje? „Družbi za širjenje vere“ gre ta zasluga, da je leta 1926 dala pobudo papežu Piju XI., naj določi vsako leto en dan v korist misijonske dejavnosti Cerkve. Njej je bila naložena tudi težavna naloga, naj ureja in pospešuje s pomočjo drugih papeških družb in pod vodstvom krajevnih škofov obhajanje tega dne.“

Papež vseskozi poudarja veseljnost. To pomeni, da so za lepo proslavo misijonske nedelje odgovorne tudi misijonske škofije. Prav tako za organizacijo papeških misijonskih družb. Pij XI. je imel o tem jasno misel: škofija, pa naj bo še tako revna škofija ali misijonska pokrajina, ki ne doprinese svojega deleža zlasti Družbi za širjenje vere, ni vredna, da bi bila deležna njene podpore. Ta veseljnost je danes še bolj široko pojmovana. Tudi misijonske škofije so odgovorne za nadaljnje misijonsko delo. Zato morajo zbirati sredstva in dati na razpolago delavce za apostolat ne le v domačem kraju, ampak tudi v drugih pokrajinah, kjer je misijonsko delo morda šele v začetku ali še bolj nerazvito, kot pa je v dotični misijonski pokrajini.

In to se dejansko že dogaja, da ena misijonska pokrajina pomaga drugi ne le materialno, ampak tudi z misijonarji, seveda svojim močem primerno. Pač po načelu: nihče ni tako reven, da ne bi mogel najti še revnejšega in z njim deliti kos kruha. In tako si misijonske dežele same že delijo „misijonski kruh“.

Papeževa volja pa je: „Družba za širjenje vere je sprejela tudi to nalogo, da pravično razdeli za misijone nabrane darove, ki jih je na misijonsko nedeljo zbrala ljubezen katoliških vernikov.“ Kje naj se lepše izkaže občestvenost in veseljnost misijonske misli?! „Stare“ in „mlade“ Cerkve si podajajo roke v pristni krščanski ljubezni.

F. S.

BARAGO NA OLTAR!

ZLATA DOBA DELA ZA BARAGOVO BEATIFIKACIJO V ARGENTINI

Pri svojem predavanju o Nosilcih evangelizacije na kulturnem večeru Slovenske kulturne akcije v Buenos Airesu je dr. Mirko Gogala zelo poudaril, kako smo lahko in moramo biti mi vsi nosilci evangelizacije tudi z misijonskim delcem, bodisi kot misijonarji bodisi kot misijonski sodelavci.

„Katoliški misijoni“ in Baragova zadeva.

List „Katoliški misijoni“ ima kot prvi cilj, spodbujati k temu delu evangelizacije sveta. Pri doseganju tega cilja pride Slovencem in „Katoliškim misijonom“ zelo prav okolnost, da imamo v svetniškem kandidatu, misijonskem škofu Ireneju Frideriku Baragu tako lep ideal misijonskega delovanja, kar simbol našega misijonstva. Ko spoznavamo njegovo misijonsko delovanje, spoznavamo misijonstvo sploh, ko občudujemo njegovo ljubezen do nekristjanov, se je nehote tudi mi navzamemo, ko vidimo, kako je šel v svoji požrtvovalnosti do skrajnosti, se tudi mi ne ustrašimo žrtev za misijone, ko mladi vidijo njegovo odločitev za duhovništvo, tudi oni, če jih Gospod kliče, zapuste vse in gredo za Njim. Misijonarji imajo v njem najlepši zgled, mi drugi ob njegovih sodobnikih, rojakih in tujcih, največjo pobudo tudi za naše sodelovanje. Njegova pisma in knjige so polne dragocenih misijonskih orientacij za naše življenje v apostolatu, tudi misijonskem. Iz večnosti, kjer smo prepričani, da je v božji bližini, posreduje pri Velikem misijonarju za vse sedanje slovenske misijonarje in za nas, da jim moremo in hočemo biti v oporo.

Če bi bil Baraga dvignjen na oltarje, bi nam bil on sam kot misijonar in vse njegovo misijonsko delo še bolj pred očmi, še bolj povzdignjeno. Ko bi Barago posnemali (in svetnike je treba pred vsem posnemati), bi še lepše misijonsko delali; zlasti bi bil svetel vzor in priporočnik ob izbiri poklica. Baraga bi nam bil z oltarjev stalno izpraševanje vesti, stalni pridigar, propagandist k misijonstvu. Še bolj bi se obračali nanj za posredovanje v vsej naši misijonski problematiki. Zato je bilo pač naravno, da so „Katoliški misijoni“ koj od začetka pisali o Baragu in da so se nemudoma priključili k delu za njegovo beatifikacijo, poleg tega, da je bilo vse njegovo življenje in misijonsko delovanje zanimiva tvarina za objavo v misijonskem listu. „Katoliški misijoni“ so smatrali za svojo dolžnost in za častno zadevo zavzemanje za Baragovo beatifikacijo.

V času izhajanja v domovini so bili „Katoliški misijoni“ poleg očetov frančiškanov v ZDA, poleg Misijonske pisarne v Ljubljani in dr. Franceta Jakliča važen činitelj pri popularizaciji Baraga in pri vzbujanju zaupanja v njegovo pomoč. Poleg pisanja v listu samem so organizirali predavanja o njem in Baragove proslave in pri njih sodelovali. Zbrali in izdali so celo zajetno knjigo „Baragova proslava“ z

dragocenim predavateljskim, oderskim in glasbenim gradivom za prirejanje baragovskih prireditev. Izdali in po vsej Sloveniji so razširili stensko Baragovo podobo. Urednik lista je bil med vojno tajnik v Ljubljani ustanovljene Baragove zveze, ki je poleg vsega drugega med rojaki organizirala Baragovo molitveno devetdnevnicu.

Begunski „Katoliški misijoni“ za Barago

V begunstvu so izhajali „Katoliški misijoni“ samo kot razmnoženina, a njih predstavnik je bistveno sodeloval pri ustanovitvi Baragovega odbora v Rimu. Ta odbor, ki mu je bil predsednik dr. p. Hugo Bren OFM, eden prvih in največjih pobudnikov dela za Baragovo beatifikacijo, je izdal tiskano knjižico z Baragovo devetdnevnicu in jo razširil med begunci vseh taborišč in med primorskimi Slovenci, pobujal Baragove proslave, razdeljeval Baragove podobice in podobno. Morda najpomembnejše njegovo dejanje je bila pobuda Slovenskemu socialnemu odboru v Rimu in škofu dr. Gregoriju Rožmanu, da sta celotni slovenski begunski skupnosti priporočila zatekanje k Baragu v tedaj najvažnejši zadevi našega begunstva, v kar najbolj posrečeni izselitvi v dežele izven Evrope.

„Katoliški misijoni“ v izseljenstvu

Izselitev se je res začela povsem zadovoljivo izvajati in izseljenški „Katoliški misijoni“, ki so začeli tiskani izhajati v Buenos Airesu maja 1948, so se dobro zavedali uspešnosti zatekanja k Baragu in so iz hvaležnosti tudi radi zopetnega izhajanja lista čelno stran prve številke okrasili z veliko sliko Langusovega portreta škofa Baraga in pod njo zapisali: Z Baragom na čelu obnavljamo „Katoliške misijone“. In v isti številki je list objavil članek, v katerem je opozoril rojake, naj ne pozabijo, da so se oziroma se bodo srečno izselili tudi na Baragovo priprošnjo, in naj mu še naprej verno priporočajo vse slovenske in izseljenške probleme: „Naše izseljenstvo, rešitev še ostalih tisočev beguncev, sedaj trpeča in nekoč z nami vstala domovina... vse to je razlog, da Baraga ne pozabimo! Baraga še krvavo potrebujemo!“ In zaključuje list svojo vzpodbudo z obljubo, da bo delal za popularizacijo Baraga in za njegovo beatifikacijo še vnaprej: „A kaj je naša najboljša prošnja? Zahvala! Kako je z našo zahvalo Baragu? Kdaj ga bomo oltarju vsaj malo bolj približali? „Katoliški misijoni“ bi radi tudi pri vsem tem sodelovali. Tudi zato so potrebni.“

In res je list v naslednjih letih ne le veliko pisal o Baragovi zadevi, ampak celo organiziral širokopotezno propagando in poglobitveno akcijo za poživitev našega odnosa do Baraga in njegove beatifikacije. Še isti prvi izseljenški letnik je objavil članek dr. Tineta Debeljaka: Baragov kulturni obraz in članek dr. Franceta Jakliča: Baragova pot do misijonskega poklica.

Ideja o vseslovenski Baragovi zvezi

Naslednje leto urednik „Katoliških misijonov“ v članku: Kaj je z Baragovo zadevo poda kratek zgodovinski pregled dela za Baragovo

beatifikacijo in zaključil s predlogom, „naj bi se združile vse slovenske sile izven domovine v mogočni skupni slovenski Baragovi zvezi“, dasi je vedel za severno-ameriško Baragovo zvezo, ki pa se mu je zdela primerna bolj za popularizacijo Baragove zadeve med angleško govorečimi katoličani dežele, dočim naj bi se tamkajšnji slovenski naseljenci, zlasti novi, v prizadevanju za Baragovo beatifikacijo povezali v to skupno, zgolj slovensko Baragovo zvezo. Ustanovitev take slovenske Baragove zveze se mu zdi nujnost, kajti po njegovem mnenju je bil tudi vzrok, da z Baragovo zadevo nismo prišli dosti naprej, v pomanjkanju pravilno organizirane akcije v ta namen.

V letu 1950 „Katoliški misijoni“, ki so tedaj dve leti izhajali vključeni v „Duhovnem življenju“, katerega urednik je tedaj bil isti kot „Katoliških misijonov“, objavilo poleg dveh baragijanskih pesmi sedem različnih zapisov o Baragu in delu za njegovo beatifikacijo, posebno pomembno pa je objavljanje Baragovega življenjepisa v obliki zelo sveže pisanih črtic, ki jih je pod psevdonimom Janko dr. Branko Rozman pisal in so izhajale do srede naslednjega letnika.

Rodovitno leto 1951

Izreden vzpon za Baragovo zadevo pa so „Katoliški misijoni“ doživeli naslednje leto. Objavili so celo vrsto sestavkov, ki so jih pisali odlični sodelavci. Najodličnejši člankar je bil pač škof dr. Gregorij Rožman, ki je v tem letu trikrat pisal v zvezi z Baragovo zadevo. Vsak s tremi sestavki so sodelovali tudi dr. Alojzij Odar, Marolt Marjan in urednik sam, po enkrat pa so pisali sledeči: dr. p. Hugo Bren OFM, dr. Tine Debeljak, dr. Franc Gnidovec, dr. Franc Jaklič, Nikolaj Jeločnik in Loboda Marjan. Poleg že omenjenega nadaljevanja Baragovega življenjepisa v obliki črtic, ki se je to leto nadaljeval v petih številkah, so bile objavljene še te in one drobnejše stvari o delu za Baragovo beatifikacijo. Posebno pozornost pa vzbuja velikopotezni Nagradni natečaj, ki ga je uredništvo razpisalo, da bi od slovenskih izseljenskih umetnikov pridobilo literarne, likovne in glasbene prispevke k Baragovi zadevi. Ta nagradni natečaj je rodil oziroma pobudil sledeče stvaritve: Dve celovečerni oderski deli Nikolaja Jeločnika, o katerih še spodaj, novo podobo škofa Baraga, ki jo je izdelal arh. Vladimir Mazi, in doprsni kip škofa Baraga, ki ga je v dvakratni velikosti napravil akad. kipar France Ahčin, dalje pesniški spev dr. Tineta Debeljaka, ki ga je ilustrirala akad. slikarica Bara Remec, komponiral pa prof. Alojzij Geržinič in ga je pozneje izdala Slovenska kulturna akcija.

Baragov mesec

Avgusta meseca istega leta je list posvetil celotno številko Baragu ob Baragovem mesecu, ki ga je na pobudo „Katoliških misijonov“ izvedel Slovenski misijonski odsek v Buenos Airesu. Naj kar citiram iz lista, ko razglasi ta mesec in pove, v čem naj bi ta akcija obstajala: „Ves Baragov mesec avgust naj bi vsi slovenski časopisi prinesli sestavke o Baragu in zadevi njegove beatifikacije. Zlasti „Duhovno

življenje“ tega meseca naj bi bilo zelo posvečeno tej misli. – Vsa naše verska in katoliška društva naj bi za ta mesec vnesla v svoj program, na ta ali oni način posredovati svojemu članstvu spoznanje Baragove osebnosti, zlasti pod vidiki, ki jih posamezna društva zasledujejo. – Izšel naj bi novi Baragov življenjepis: predelava dr. Jakličevega. Ta knjiga o Baragu naj bi poleg Baragove podobe bogatila vsako slovensko hišo. V prvi polovici avgusta naj bi posamezniki in družine opravljale devetdnevnicu za proglasitev Baraga blaženim, v kar naj izide posebna knjižica. Ob koncu devetdnevnic, v nedeljo 19. avgusta, naj bi se po slovenskih središčih pridigalo o Baragu, katerega lik naj bi se tudi v zunanji proslavi dostojno predstavil rojakom.“ – Nad vsem naj bi škof dr. Gregorij Rožman prevzel pokroviteljstvo.

Kako je ta mesec uspel in kaj vse se je dejansko izvedlo, nam „Katoliški misijoni“ poročajo v eni naslednjih številok.

V tem mesecu je osem slovenskih listov, izhajajočih med svobodnimi Slovenci, objavilo skupno okrog 30 sestavkov o Baragu in njegovi zadevi. – Vse tedaj obstoječe organizacije med naseljenci v Argentini so imele v tem času ali kar Baragu posvečene sestavke, ali pa so se ga na drug način dostojno spomnile; tako tudi nekatere skupnosti na Primorskem in rojaki v Kanadi. Izšel je v drugi, izpopolnjeni izdaji dr. Jakličev življenjepis Irenej Friderik Baraga. Vladimir Mazi in France Ahčin sta izdelala vsak svojo upodobitev Baraga, o katerih že zgoraj poročamo. – Izdana je bila v 3.000 izvodih knjižica „Baragova devetdnevnic“, ki je bila razširjena med rojaki v Argentini, Združenih državah, Kanadi, na Koroškem in Primorskem. Poleg 10.000 Baragovih sličic z molitvijo za Baragovo beatifikacijo je bilo tiskanih tudi 1.000 stenskih podob.

Višek Baragovega meseca je bila nedelja sredi avgusta. Pri vseh slovenskih službah božjih v Argentini se je pred izpostavljenim Najsvetejšim molilo za Baragovo beatifikacijo in dušni pastirji so pridigali o Baragu. Popoldne pa so tako v Mendoza, 1.000 km vzhodno od Buenos Airesa, kot v Buenos Airesu samem priredili mogočni Baragovi manifestaciji. Pri proslavi v Buenos Airesu so v prvem delu sodelovali: Pevski zbor „Gallus“, deklamator Stane Jerebič, predavatelj dr. Franc Jaklič, govornika Božo Fink in Avgust Horvat, v drugem delu pa je bil uprizorjen misterij o Baragovi svetniški osebnosti in njegovem vplivu na duše: Simfonija iz Novega sveta, ki ga je napisal, režiral in glavno vlogo igral Nikolaj Jeločnik. Ob zaključku prvega dela je urednik „Katoliških misijonov“ prebral pozdravni pismi ljubljanskemu škofu dr. Gregoriju Rožmanu in marquetteškemu škofu Tomažu Noa. – Rojaki v Mendoza so imeli proslavo s pestrim sporedom, pri kateri je bil glavni govornik č. g. Tone Ogrin.

Baragov krožek

V letu 1952, torej pred petindvajsetimi leti se je storil velik korak naprej v organiziranju dela za Baragovo beatifikacijo. V okviru Slovenske misijonske zveze, ki se je tedaj ustanovila, se je pod vodstvom urednika KM ustanovil takoimenovani Baragov krožek, v katerega so

bili povabljeni p. dr. Hugo Bren, dr. Alojzij Odar, dr. Franc Jaklič, dr. Tine Debeljak, Marjan Marolt, Nikolaj Jeločnik, brata Janez in Tone Ogrin in dr. Branko Rozman. Ta krožek pa ni prav zaživel, kajti prišlo je do širše zamišljene organizacije koncem istega leta.

„Katoliški misijoni“ so med tem nadaljevali z objavljanjem člankov o Baragu (dr. Hugo Bren!), misterija „Simfonija z Novega sveta“ in raznih aktualnih drobnarij. Posebno je povdarjen važen dogodek v zadevi Baragove beatifikacije, objavljen na Baragovem dnevu 20. junija 1952 na stadionu mesta Houghton: začetek uradnega škofijskega beatifikacijskega procesa v Marquettu. „Katoliški misijoni“ so v poročilu o tem podali sledečo idejo: „Pristavljamo še, da se nam zdi nad vse potrebno, ustanoviti med rojaki v ZDA kak delavni propagandni odbor, ki naj bi iz dežele, v kateri odslej teče uradna akcija za Baragovo beatifikacijo, med rojake po vsem svetu širil zanimanje in molitev za Baragovo beatifikacijo ter zlasti zaupanje v moč njegove priprošnje pri Bogu. Če namreč ne bomo izmolili ne le tisoč uslišanj, ampak tudi nekaj pravih čudežev, bo vse, še tako imenitno delo imenovane komisije – zaman. Tudi naj bi ta odbor nudil vsestransko oporo tej komisiji.“

Ideja Južnoameriške Baragove zveze

V sestavku „Kaj moremo storiti mi“ urednik KM med drugim razširi gornji predlog na vse slovenske skupnosti po svetu, ki naj bi tudi vsaka zase ustanovile pokrajinske Baragove zveze, „ki naj bi bile delovna, moralna, duhovna in gmotna oporišča glavni Baragovi zvezi v Združenih državah.“ In dostavlja: „Zlasti bi bilo treba ustanoviti nekako Južnoameriško Baragovo zvezo, ki naj bi na eni strani združevala vse tiste, v južnoameriških deželah, zlasti v Argentini živeče kulturno delujoče Slovence, kateri bi mogli in hoteli nekaj svojega duha, spoznav in časa žrtvovati Baragovi stvari, na drugi strani pa vse one rojake, ki bi se zavzeli zatekati k Baragu po pomoč, širiti zaupanje vanj pri drugih in gmotno prispevati za stroške Baragove zadeve.“

S to idejo pokrajinskih Baragovih zvez in Južnoameriške Baragove zveze je bila združena tudi v istem sestavku izražena ideja o skupnem glasilu teh zvez, se pravi, o posebnem lističu, kar se je kasneje tudi izvedlo v izhajanju buenosaireškega Baragovega vestnika.

Ustanovitev JABZ 23. XI. 1952

To je bilo prav za prav idejno rojstvo Južnoameriške Baragove zveze, ki se je dejansko ustanovila na Baragovem dnevu v nedeljo 23. novembra 1952.

Kako je potekel Baragov dan v Argentini, poročajo v letu 1953 „Katoliški misijoni“ v prvi številki tega svojega jubilejnega letnika ob tridesetletnici ustanovitve. Ker more biti poročilo v nemajhno pobudo za naše sedanje in bodoče dejstvovanje pri Baragovi zadevi, ga ponatiskujemo v celoti, skupno s statutom JABZ, ki ga je sestavil s pomočjo premeta dr. Odarja urednik KM:

„V nedeljo, dne 23. novembra je bil „Baragov dan“. Pri slovenskih mašah v petih cerkvah so bile pridige o Baragu in molitve za njegovo beatifikacijo.

Popoldne pa je bilo slavnostno zborovanje v veliki dvorani argentinske ženske Katoliške akcije ob okusno okrašenem odru, na katerem je, z venci in slovenskimi ter papeškimi zastavami obdan, kraljeval doprorni kip Baragov, znano delo kiparja Franceta Ahčina.

Uvodno besedo in napovedovanje sporeda je imel g. Marjan Loboda, predsednik argentinske podzveze Slovenske misijonske zveze.

Združena pevska zbor „Gallus“ in cerkveni zbor iz Ramos Mejia pod dirigentom dr. Julij Savellijem sta zapela najprej Tomčevo „Dana mi je vsa oblast“; nato je Stanko Jerebič recitiral novo Budnikovo pesem: Velikan Baraga, nakar sta oba zbor zapela ameriško Baragovo himno.

Sledili so trije govori: Predsednik „Društva Slovencev“ inž. Albin Mozetič je govoril o Baragu, velikem Slovencu. Predsednik Slovenskega misijonskega odseka v San Martinu Rudolf Smersu je predaval o Baragu, velikem misijonarju. – Vmes je Slovenski misijonski odsek v Lanusu lepo pozdravil Baraga v narodnih nošah z nastopom: Slovenska mladina Baragu, ki ga je sestavil Igor. Za Smersujevim govorom je Stanko Jerebič recitiral s. Darine Konc „Indijanec premišljuje...“ Sledil je govor prelata dr. Odarja o Baragu kot svetniški osebnosti, ki je odlično pripravil udeležence na naslednjo točko: Ustanovitev Južnoameriške Baragove zveze.

Predsednik Slovenske misijonske zveze Ladislav Lenček, obenem urednik „Katoliških misijonov“ je obrazložil važnost in potrebnost take ustanovitve in nato prešel na branje pripravljene statuta, ki ga je na osnovi zamisli Slovenske misijonske zveze sestavil prelat Odar. Navzoči so ustanovitev tega novega organa za pospeševanje Baragove zadeve med južnoameriški Slovenci navdušeno pozdravili, nakar je govornik prebral prvi reprezentančno-delovni odbor, ki so ga navzoči tudi z odobravanjem potrdili:

Predsednik msgr. dr. Alojzij Odar; podpredsedniki: Inž. Albin Mozetič, France Kremžar ter Rudolf Smersu; zgodovinar dr. Franc Jaklič; tajništvo: Lenček Ladislav in Marjan Loboda; blagajna: Valentin Markež in Pavle Masič. – Kulturno-propagandni odsek: čeč Vilko, dr. Tine Debeljak, prof. Lojze Geržinič, Rudolf Hirschegger, Jan Lovro, Jan Maks, Jeločnik Nikolaj, Kovač Katica, Kovač Miro, dr. Stane Kociper, Marjan Marolt, Martin Mizerit, dr. Julij Savelli, prof. Pavle Verbic in Rudolf Žitnik.“

Toliko o ustanovitvi in prvem odboru Južnoameriške Baragove zveze. V naslednjem naj objavimo tudi statut-osnovna pravila ustanove:

Člen 1. Južnoameriška Baragova zveza je organizacija, ki ima namen, med Slovenci v Južni Ameriki pospeševati zadevo, da bi se božji služabnik Irenej Friderik Baraga razglasil za blaženega in svetnika.

Člen 2. Za doseg svojega namena uporablja JABZ nadnaravna in naravna sredstva, zlasti pa:

a) molitev, da bi Bog poveličal božjega služabnika Baraga s

- čudeži, ki so po kanoničnih predpisih potrebni, da bo Baraga mogel biti proglašen za blaženega in svetnika;
- b) zasebno priporočanje k Baragu v telesnih in duševnih težavah;
 - c) širjenje zanimanja za Baragovo zadevo s prireditvami in tiskom;
 - d) pridobivanje finančnih sredstev pod cerkvenim nadzorstvom, ki bodo potrebna pri preiskovanju Baragovega življenja in čudežev, o katerih se bo trdilo, da so se izvršili na Baragovo priprošnjo.

Člen 3. Južnoameriška Baragova zveza se izrecno zavezuje, da ne bo izkazovala Baragu dejev javnega češčenja, dokler ne bodo po kanoničnih predpisih dovoljeni. Tudi ne bo pustila, da bi kdo pod njenim okriljem širil prepovedano javno češčenje. Opozarjala bo tudi na zadevne predpise cerkvenega zakonika. Pazila bo tudi, da se bo sodba o svetosti Baragovega življenja, kakor tudi o izrednih znamenjih in čudežih, o katerih se bo trdilo, da so se zgodili v zvezi z Baragom ali na njegovo priprošnjo, prepuščala pristojni cerkveni oblasti.

Člen 4. Južnoameriška Baragova zveza deluje med Slovenci, ki so naseljeni po južnoameriških državah. Njen sedež je v Buenos Airesu v Argentini.

Člen 5. Južnoameriška Baragova zveza se priključi kot samostojna organizacija k Slovenski misijonski zvezi, ki je pod pokroviteljstvom škofa dr. Gregorija Rožmana.

Člen 6. Član Južnoameriške Baragove zveze more postati vsak Slovenec, ki biva v Južni Ameriki in je pripravljen pospeševati Baragovo zadevo v smislu prvih treh členov tega statuta. Člane sprejema v zvezo odbor sam ali po zastopnikih.

Člen 7. Prvi odbor Južnoameriške Baragove zveze se izvoli na ustanovnem občnem zboru na Baragovi proslavi 23. novembra 1952 v Buenos Airesu. Ta odbor določa nove člane odbora s kooptacijo.

Člen 8. Odbor vodi delo Baragove zveze; ureja njeno notranjo organizacijo; ustanavlja podružnice in odseke; zbira finančna sredstva; odreja višino članarine in druge dolžnosti članov.

Člen 9. Če bi Južnoameriška Baragova zveza prenehala obstajati, se njena imovina in finančna sredstva, ki jih je nabrala za Baragovo zadevo, izroče ljubljanskemu škofu.

Prva seja nove Južnoameriške Baragove zveze je bila 10. januarja 1953. Udeležili so se je sledeči odborniki: Mons. dr. A. Odar kot predsednik, inž. Mozetič Albin in Smersu Rudolf kot podpredsednika, dr. Franc Jaklič kot zgodovinar, Lenček Ladislav CM in Marjan Loboda za tajništvo, Pavle Masič za blagajno in gg. Jan Lovre, Jan Maks, Jeločnik Nikolaj, gdč. Katica Kovač, gg. Marjan Marolt, Martin Mizerit, dr. Julij Savelli in Rudolf Žitnik kot odborniki za kulturno-propagande akcije. Izostanek so predhodno opravičili gg. Čeč Vilko, prof. Lojze Geržinič, dr. Stanko Kociper, Kovač Miro in Pavle Verbič. Radi oddaljenosti k seji nista mogla priti gg. dr. Tine Debeljak in Rudolf Hirschegger. Seja je začrtala delo J.A.B.Z. v letu 1953. „Katoliški misijoni“ poročajo o tem v svoji marčni številki tistega leta tole:

„Tajništvo povabi v odbor JABZ iz vsake dežele ostalih južnoameriških držav, kjer biva kaj več Slovencev, po enega najvidnejšega rojaka kot zastopnika za naseljence tamkaj.

Pristopi se k nabiranju članstva, pri čemer naj bi sodelovale vse že obstoječe organizacije. Letna članarina se določi 6 pesov na osebo.

V okviru odbora se osnujejo trije odseki: Tiskovni odsek, odsek za prireditveno gradivo in odsek za izvedbo prireditev. Vsakemu odseku je določen vodja: prvemu msgr. dr. Odar, drugemu prof. Geržinič in tretjemu Ladislav Lenček CM; sestoji pa se vsak odsek še iz petih ali šestih članov odbora.“

Med tem so „Katoliški misijoni“ nadaljevali z objavljanjem član-
kov o Baragi in vesti o delu za Baragovo beatifikacijo.

Misijonska nedelja in Misijonska zbornika o Baragu

„Katoliški misijoni“ so izdali za Misijonsko nedeljo 1952 posebno knjigo, ki se je imenovala „Misijonska nedelja“ in ki je dejansko bila nekak letni misijonski zbornik. V tej publikaciji je bil dan velik prostor Baragovi zadevi. Objavljenih je kar šest sestavkov o stvari: izpod peresa dr. Odarja, dr. Franca Jakliča, Karla Wolbanga CM in drugih. Poroča se tudi o Katoliškem shodu Slovencev v Argentini pod vodstvom prelata Odarja. Med odseki tega shoda, ki so obravnavali naše katoliško življenje, je bil tudi Misijonski odsek, na katerem je predaval o Baragovi zadevi dr. Franc Jaklič. Prostor glavnega zborovanja pod milim nebom v salezijanskem zavodu v Ramos Mejía je bil okrašen z Baragovim kipom in Slomškovo podobo. Ob tej priliki (in tudi kasneje) so se udeležencem nudile v podpis pole s prošnjo marquetteškemu škofu Noa, da pospeši Baragovo beatifikacijo.

V naslednjem letu 1953 je izšel še zajetnejši Misijonski zbornik, katerega ovitek je nosil celostransko sliko Baragovega kipa, v vsebini pa je na prvem mestu oddelek o Baragu, ki prinaša pesniško besedilo za Baragov oratorij, ki ga je napisal dr. Tine Debeljak in o katerem že zgoraj, pa sestavek dr. Franca Jakliča: Baraga, misijonar in škof, in razpravo dr. msgr. Maksimilijana Jezernika: Kako je Baraga postal škof.

Tudi naslednji Misijonski zbornik za leto 1954 ni pustil Baraga vnemar. Objavlja članek Janeza Kopača CM: Friderik Baraga, eden največjih misijonarjev Cerkve in Nikolaja Jeločnika odlomek iz življenjepisnega romana: Njegova poslednja pot.

Smrt prvega predsednika JABZ

„Katoliški misijoni“ nam v letu po ustanovitvi poročajo o delovanju JABZ, ki je bilo prva leta v smislu statuta in načrta za leto 1953 kar živahno, dasi so že morali zabeležiti tudi za JABZ usodno dejstvo smrti predsednika dr. Odarja.

List objavlja pismo marquetteškega škofa Noa dr. Odarju z zahvalo za baragijansko sodelovanje nove ustanove in slovenske skupnosti sploh. Kmalu nato, 19. V. je JABZ izgubila svojega prvega predsednika. V avgustovi številki prinašajo „Katoliški misijoni“ na naslovni strani pokojnikovo sliko in objavljajo daljši članek o pokojnikovi vlogi v slovenski Cerkvi, zlasti v izseljenstvu, pri misijonstvu in v pogledu Baragove beatifikacije. Ob 30. dnevu smrti je imela JABZ svojo žalno, tretjo sejo, na kateri je bil od odbora izvoljen za novega predsednika

Anton Orehar, za vodjo tiskovnega odseka, tudi namesto pokojnika, pa dr. Filip Žakelj; oba sta bila v ta namen kooptirana v odbor.

„Eno samo je potrebno“

V tem istem letu je doživela Baragova stvar v Argentini takorekoč apoteozo v velikem dramatskem delu Nikolaja Jeločnika o Baragu, z naslovom „Eno samo je potrebno“. V tem delu je Baraga predstavljen takorekoč skozi vse svoje življenje in delovanje, prav tako pa tudi odnos izumirajočih indijanskih rodov in odnos slovenskega občestva do njegove proglasitve za svetnika. Delo se je s sodelovanjem urednika „Katoliških misijonov“ kot tajnika JABZ uprizorilo ob stoletnici Baragovega škofovskega posvečenja in je eden najlepših sadov tedanjih prizadevanj JABZ za popularizacijo Baraga med nami.

Še drugačno baragovanje ob stoletnici posvetitve v škofa

Ni pa bilo to edino, kar je v tem letu organizirala JABZ v pospeševanje Baragove beatifikacije. V mescih septembru in oktobru so bili „Baragovi sestanki“ po organizacijah, izdaje dveh številčk Baragovega vestnika, sestavki o Baragu in o njegovi beatifikaciji v časopisju, vpisovanje v JABZ in „Baragovi obiski“ po družinah. 1. novembra, na dan škofovskega posvečenja so bile pri slovenskih mašah pridige o Baragu in molitve za njegovo beatifikacijo. JABZ je izdala 160 strani obsežni priročnik „Barago na oltar!“, iz katerega naj bi brali in molili cel mesec november. Za zaključek je bila v cerkvi v Ramos Mejía zaključna pobožnost s pridigo o Baragu, z molitvijo Baragovega križevega pota ter zahvalno pesmijo.

Akcija JABZ pa je segla tudi v Mendozo, v ZDA, v Kanado in na Primorsko, kjer vse so tudi pripravili proslave ob stoletnici posvetitve Baraga v škofa.

„Katoliški misijoni“ so to leto objavili članke o Baragu in njegovi zadevi ter poročila o vsem proslavljanju; podrobnosti navajati bi bilo preobširno.

Nadaljna usoda JABZ

Kakšno je bilo nadaljnje življenje Južnoameriške Baragove zveze, ki je nekaj let tako živahno delovala?

V kratkih besedah bi mogli njeno dejanje in nehanje takole označiti: Prva leta so se vršile kolikor toliko redne seje. Akcija pa se je omejevala bolj in bolj na izdajanje „Baragovega vestnika“ in pomembnih knjig Baragove knjižnice in širjenje štiristranskih in štiri barvnih podob o Baragovi zadevi, ki so se izdale v štirih poglavitnih jezikih. Za to delovanje se je pred vsem zahvaliti osebnemu prizadevanju dr. Filipa Žaklja, ki je med tem postal tudi predsednik JABZ. Delo odbora kot takega se je omejilo na najmanj, nekateri odborniki so umrli, drugi so izstopili; več let niti ni bilo odborovih sej. Za 25-letnico ustanovitve letos pa je predsednik spet obnovil njene seje, ki naj pred vsem rode čim lepšo proslavo Baraga ob obletnici ustanovitve JABZ in naj organizaciji dajo novo pobudo za organizirano življenje in delovanje.

L. L. C. M.

PA JE LE SLOVENSKI MISIJONAR!

Misijonarka s. Frančiška Novak OSU, ki deluje v severni Tajski, v mestu Chieng-mai, nam je v svojih pisnih večkrat omenjala njiho-vega misijonarja Mirka in je pripominjala, da je po rodu pol-Slovenec, zato ga doslej nismo uvrščali med slovenske misijonarje (dasi smo med tem že uvrstili mednje nekatere druge pol-Slovence, kot na primer misijonarja Rinka v Liberiji in misijonarja Keefeja v Ugandi, ker so nam bili kot taki že bolj točno predstavljeni).

Zdaj pa nam je ta misijonarka natančno razložila poreklo njiho-vega misijonarja Mirka, ki pa jih je pred nedavnim zapustil, ker je bil oddeljen v drug delokrog. Prav za prav se nam misijonar sam pred-stavi v njenem pismu in označi začetek in dosedanji potek svojega življenja. In sam pravi, da so tako njegovi starši kot njegovi bratje in sestre po krvi vsi 100% Slovenci. S tem se nam je prav za prav odkril kot slovenski misijonar, ki ga je treba prav tako 100% vpošte-vati tako v naših molitvah, z našo korespondenco in tudi z našimi darovi.

„Rojen sem bil 20. februarja 1929 v San Leonardo (po slovensko: Sv. Lenart) v provinci Udine. Oče se je po italijansko (kajti pod Itali-jo smo spadali kot beneški Slovenci) imenoval Franc Trusgnach. (Op.

Misijonar Mirko Tružnjak s s. Frančiško Novak in dvema deklicama

ur. Po slovensko se to izgovori Tružnjak, to je tisti ki truži les!), mati pa se je imenovala Maria-Ana Dreščik, katere dom je bil prav na italijansko- slovenski meji.

Oba, oče in mati, pa kajpada tudi vseh nas devet otrok smo vsi 100% Slovenci, a italijanske državnosti, ker smo bili rojeni v mejah italijanske države. Slovenščina je torej moj materni jezik, seveda v narečju, kot so ga govorili takrat po prvi svetovni vojni beneški Slovenci. Slovenska je bila tudi moja prva govorica, naučil sem se moliti slovensko in v tem jeziku sem občeval s starši prev do njihove smrti. Mama mi je umrla devetdesetletna 13. septembra 1976.“

Naprej pripominja misijonarka: L. 1931 je družina emigrirala v Francijo, ko je imel Mirko komaj dve leti, tako se je šolal samo na Francoskem in zato pismene slovenščine ne zna dosti.

Mirko sam nadaljuje: „Oktober leta 1940 sem vstopil v malo semenišče očetov Presv. Srca v Betharramu. V novicijat so me sprejeli šedem let kasneje v kraju Balarin, Gers, v velikem semenišču sem bil pa v Floriac blizu Bordeauxa od leta 1948 do leta 1954.

Duhovniško posvečenje sem prejel v stolnici sv. Andreja v Bordeauxu 29. junija 1954, v Marijinem letu. Za tem sem bil dve leti profesor v Betharramskem semenišču.

Na Misijonsko nedeljo leta 1956, ki je bila 21. oktobra, sem odšel v misijone na Tajsko. Po nekaj mesecih učenja tajščine so me poslali h gorskim plemenom zahodno od Chieng-maja v Mesarieng. Tam sem ostal do oktobra 1969, ko so me nastavili za župnika v chiengmajski stolnici. Sredi maja letos sem se pa poslovil od Chieng-maja in odšel nazaj h karianskim plemenom.“

Takole nam je naš misijonar Mirko Tružnjak (kakor bomo mi njegovo ime pisali po slovensko z vso pravico) opisal svoj izvor in svojo dosedanjo življenjsko pot. Misijonarka s. Frančiška Novak nam pa o njem še vse tole pove:

„Mirku sem dala Vaš naslov in mi je rekel, da Vam bo pisal, a v francoščini, ker le ta jezik, v katerem se je šolal, gladko obvlada.

Gospod Mirko je duhovnik-misijonar, ves božji, pa tudi s človeškimi sposobnostmi zelo oblagodarjen. Pri svojih primitivnih gorjanjih je bil prav zadovoljen, čeprav je tam živel v zelo preprostih razmerah, a potem so ga poklicali sem za župnika. Okoliščine za delo so bile tedaj take, da je bilo zelo težko. A Mirko je znal veliko, razsežno faro tako lepo voditi, da so govorili: Ko se priletni betharramski škof odpove svoji sveti službi, bo najprimernejši, da ga nadomesti, od vse dvajsetorice drugih betharramskih misijonarjev tu, prav Mirko.

Škof Lacoste je sredi marca 1974 praznoval srebrni jubilej svojega škofovstva, ki se je bilo začelo v Yunnanu v Južni Kitajski v težkih razmerah in so ga kmalu rdeči izgnali. Ob tem jubileju se je misijonski škof jasno izrazil, da je bil ta njegov praznik tudi njegov „Nunc dimittis“ – Zdaj odpuščaš svojega služabnika... Škofovsko breme naj čim preje pride na mlajše rame in on sam bo spet postal navaden potujoči misijonar.

Takrat je bilo zaradi napetih notranjih razmer v deželi na škofov-

Koncem letošnjega maja po birmi pred škofijsko cerkvijo v Chieng-maju. V ozadju stojita vsak na eni strani g. Mirko in naša misijonarka, v ospredju pa je levo novi domačinski škof in desno novi župnik.

ski konferenci sklenjeno, naj postane hierarhija na Tajskem čim prej 100% domača, tajska. Tako smo tudi v Chieng-maju septembra 1975 sprejeli tajskega škofa Roberta Ratna Bamrungrakula iz južne škofije Ratburi, ki je bolj bogata na domačih duhovnikih kot pa naša severna, katera ima doslej šele enega samega domačega duhovnika. Novi škof je bil ustoličen na praznik Povišanja sv. Križa leta 1975 in Mirko je postal njegov generalni vikar, kot je bil že preje pri francoskem škofu.

Od vsega začetka je bila velika želja tega domačega našega škofa, dobiti kaj tajskih duhovnikov za škofijo. Šele letos sredi maja se mu je želja izpolnila. Tako je našega župnika Mirka nadomestil tajski duhovnik iz južne škofije Ratburi, Viroch Tutarasuksan.

Slovo ni bilo lahko, ne za one na severu in ne za one na jugu. Gospod Mirko je bil tako priljubljen, tako na svojem mestu, da je bilo mnogim žal zanj. In on sam se je tudi tako privadil, tako smo uganili, da se mu je bilo težko odtrgati. Že tedne prej je omenjal v nedeljskih pridigah, kako nas Gospod kliče in pošilja tja, kjer nas potrebuje, vse po svojih načrtih, ki jih mi le slabo razumemo, a vanje verujemo. Tako je šlo vse gladko, odhod in prihod, v znamenju veselja in žalosti. Kajti tudi župljani tam na jugu dežele so tudi le neradi odstopili g. Virocha in še drugega tajskega duhovnika, ki je prišel z njim, da zasede kakih 200 km oddaljeno misijonsko faro v Muang Phan. Le-ta je pripeljal s seboj tudi tri tajske sestre za tamkajšnjo misijonsko šolo.

Skoro vsi misijonarji in misijonarke smo se zbrali na večer 11.

maja k sprejemu novih tajskih moči. Vsi smo čutili, da je bil to velik dogodek za Chieng-majsko škofijo in za katoliško Cerkev na Tajskem.

Kakor je bilo slovo od gospoda Mirkota težko, tako smo kmalu mogli ugotoviti, da je dobil izvrstnega naslednika. Takoj prvi mesec po prihodu je bila v župniji za Binkošti birma in nato žegnanje za praznik Presvetega Srca. Novi župnik je vse lepo organiziral in izvedel, sam pa se postavil v vlogo skromnega služabnika. Za verouk se z vso dušo zanima in nas, katehiste in katehistinje skupaj drži. V našem Regina Coeli je dobrodošel gost vsak ponedeljek zvečer, ko imamo občestvene molitve, ki se jih redno tudi škof udeleži, če je le doma. V Regina Coeli imajo letos posebne vrste verouk, pol ure vsako jutro. Vse učenke razdelimo v manjše skupine po kakih 20 in jim v dialogu skušamo dati prave verske in krščanske moralne pojme. Krščanstva jim seveda ne vsiljujemo, katoliške in protestantske večje učenke imamo zato v posebni skupini. Gospod župnik pride enkrat tedensko na pomoč.

Gospod Mirko je že prišel na obisk z gora, ko ga je prišla obiskat nečakinja s Francoskega v začetku avgusta. Ljubezniva gospodična Patricia je močno podobna Mirku, dasi je njen oče Francoz-Bretonec, mati pa seveda Slovenka.

Misijonar Mirko dobro obvlada ne samo uradni tajski jezik, ampak tudi prav drugačno in mnogo bolj primitivno karijansko narečje. Poleg drugega misijonskega dela, vzgaja domače karijanske katehiste in pripravlja fante za domače duhovnike. Upam, da mu boste mogli pri tem kaj pomagati, bo zelo hvaležen.

K članku „Prerok“ na desni: Follereau v gobavskem naselju v Kongu

PREROK

„Oče gobavcev“, bi mogli imenovati moža, čigar sliko objavljamo tu na desni. Gobavci in skrb, kako jim stati ob strani, so njegova življenjska ljubezen. Ustanovil je kar organizacijo „Priatelji gobavcev“. Imenuje se ta mož Raoul Follereau. O njem več v pričujočem članku.

Na vsak način je eden velikih klicarjev dvajsetega stoletja. In zakaj naj bi bil prerok ta nekdanji francoski profesor, ki ga svet pozna kot apostola gobavcev. Njegovo ime je zapisano v analih dvajsetega stoletja in bo ostalo zapisano: Raoul Follereau.

Njegova izjava: „Pred letom 2000 bo vzcvetela nova pomlad“. Stavek je tako drzen, da zveni ne preroško, ampak fantastično.

Ta človek je 32-krat napravil pot okrog sveta. Lov za gobavci in gobavskimi naselji, to je postal njegov „hobi“. Več, postal je njegovo življenjsko delo, karizma.

Kljub temu, da napoveduje, da bo v letu 2000 20 milijonov gobavcev, dočim jih je danes 15 milijonov, si ta človek drzne reči, da bo vzcvetela nova pomlad.

Mož ima zaupanje v mladino. Prav mladina je podpisala njegovo prošnjo na Združene narode, ko jim je bil tajnik plemeniti U Thant, naj uvedejo dan gobavcev. Tri milijone mladih ljudi med 14 in 20 letom iz 125 dežel je podpisalo to prošnjo. In uspeli so.

Tako tudi danes računa na mladino, na njihov idealizem, na njihovo pripravljenost žrtvovati vsaj nekaj let svojega življenja ubogim in zapuščenim.

Klub temu, da vsako leto morajo dodati statistiki 300.000 novih gobavcev, je Follereau optimist. Saj ne gre samo za gobavce, ki so stalno pred njegovimi očmi, gre za vso bedo sveta.

Ne miruje ta prerok in apostol. Napisal je 44 knjig. Njegova „Knjiga o ljubezni“ je izšla v sedemmilijonski nakladi in je bila prevedena v 26 jezikov.

Kmalu bo poteklo pol stoletja, odkar ne da miru ta mož: ne sebi ne predstavnikom sveta. V Združenih narodih so njegovih prošenj že vajeni. Na žalost ne uspe vedno. Vedno pa sprašuje vest.

Bolj važno, kot da ga poslušajo diplomati in politiki, je važno, da ga sliši in posluša mladina.

Marsikaj pa je bilo že uresničenega. Njegova je zasluga, da je zaživel Društvo za gobavce. Njegova je zasluga, da je deset tisoč zdravnikov in bolničarjev v službi gobavcev. Sama katoliška Cerkev vodi v misijonih 500 gobavskih naselij.

Tudi Slovenci so med njimi. Med našimi misijonarji je zlasti znan g. štanta CM, ki je na Madagaskarju s pomočjo drugih sodelavcev organiziral gobavsko naselje. In nekak „gobavski škof“ je na istem Madagaskarju francoski misijonar, bivši zdravnik dr. Zevacco, ki je zdaj škof v Fort Dauphinu, na jugu otoka. Prav ta zdravnik-duhovnik-škof je uvedel metodo, da gobavcev ne izločijo iz človeške družbe, pač pa jih zdravijo in imajo stalno pod nadzorstvom. Isto metodo imajo v gobavskem naselju, kjer deluje naša misijonarka s. Cecilija Rode v Perziji. Na sploh se zlasti v afriškem področju naši misijonarji srečavajo s tem problemom. Nekateri se mu posvečajo bolj izrazito, drugi manj, kakršno je pač njihovo delo in kolikor je ta problem na njihovem področju pereč.

Follereau s svojim vplivom seže dalj. Njegov klic je: boj proti sebičnosti, nestrpnosti, nasilju in boj za človekove in krščanske moralne vrednote.

In človek, ki je toliko potoval po svetu, do dna pozna človeško sebičnost, nestrpnost in nasilje. Tudi v odkrivanju tega je neustrašen. Ko so mu v nekem kraju rekli, da ni gobavcev, kratkomalo ni verjel. Ugotovil je pretresljivo resnico, da jih res ni. Kajti vse gobavce so spravili v dolino, ki je zaprta s skalnimi stenami. Tla so potresli s slamo, polili z bencinom in zažgali. Gobavci so do zadnjega kot žive plamenice zgoreli v strašnih mukah.

Njegov nastop je zato prepričljiv, ker iz njegovih oči sije groza doživetij, ki jim je bil priča. To ni „knjižni doktor“, to je človek popotnik, ki pripoveduje, kar je videl in slišal.

Zato je za njegovo pripovedovanje mladina dovzetna in prisluhne njegovim klicem.

Danes je pred vsemi nami vprašanje: ali smo kristjani ali nismo. In če smo, ne moremo in ne smemo mimo težkih vprašanj, ki tarejo svet. Treba je izpostaviti vse, če res sprejmemo evangelij kot Frančišek Asiški: brez okrajšav in popravkov.

Koliko se bodo Follereaujeve napovedi uresničile, bo pokazala bodočnost. A če samo del mladine gre za teni klicarjem bodočnosti, je uspel. Uspel je že s tem, da je začel prebujati krščansko vest ali bolje: svetovno vest.

Zato bo nedvomno ostal tudi bodočim rodovom v spominu ta prerok dvajsetega stoletja.

ODA JEZUSU

Tvoj spomin je živ,
drhti,
utripa.

Ko bi mogel sneti dan slepote,
da bi zrl noč
iz Tvojih zvezd,

sedmobarvnih zveza
čez most obljub,
ki po njem prihajaš obiskát me.

Mavrica, kot tisto staro Jutro,
z reko trajanj, s hribom dejstev,
z blatom,

zdaj že v cvetu
laktusov
cementa.

Tvoj spomin se v sonc kristal svetlika,
z vanj ujeto
naših src solzó.

VLADIMIR KOS

Pesnik se vesel spominja Jezusovih zakramentov, posebno zakramenta sv. Daritve, ki je najbolj živi spomin in ki — tudi v tej pesmi — povezuje svet Stare Zaveze z modernim, ki je toliko japonske zemlje že pokrtil s cementom, le pokrtil; svet človeka pa še zmeraj zeva od ran. Pridi, živi Jezus!

PO MISIJSKEM SVETU

PAPUA-NOVA GVINEJA je samostojna država. Njen prezident Michcel T. Samore je kristjan in se zaveda, da to od njega zahteva dolžnosti kot od vseh drugih državljanov. Dobe sedno takole se je izjavil v intervjuju: „Krščanska vera zahteva od prezidenta kake dežele prav toliko kot od vsakega drugega državljana. Politično delo sicer ni brez skušnjav, a istočasno nudi priliko, da politik stori veliko dobrega. Ne verjamem, da Bog človeka presoja po njegovem položaju. Zahteve so za vsakega enake.“

Papuanski državni predsednik,
katoličan Samore

V istem razgovoru je obžaloval, da se je inkulturalizacija v njegovi novi državi tako malo upoštevala. Morda tudi on premalo upošteva, da so misijonarji sto let imeli opravka s kanibali, med seboj sprtimi rodovi, ki so bili popolnoma odrezani od vsake civilizacije. Sicer se predsednik dobro zaveda zaslug, ki jih imajo ravno misijonarji. A vendarle opozarja: „Imam vtis, da se Cerkev izpostavlja nevarnosti, da bo v naši deželi tuje telo. Cerkev mora ne le sprejemati Papuance v cerkveno službo (kar se dogaja), ampak mora najti tudi pot, kako bi se bolj približala melanezijski družbi in mišljenju. Ne mislim, da bi svoje oznanilo notranje spremenila, pač pa, da ga predstavi v takih pojmi, ki izhajajo iz naše lastne kulture in jih bodo ljudje razumeli. Cerkev vendarle ne pričakuje slepih vernikov, ampak takih kristjanov, ki vedo, zakaj verujejo.“

AFRIŠKA GVINEJA kljub negativnemu stališču vlade, kateri na čelu je Sekcu Toure, vendarle ni misijonsko mrtva. Že leta 1967 je predsednik izgnal vse tuje misijonarje. Ker je katoličanov malo (40.000) je bila nevarnost, da bodo pod pritiskom klonili. Težave so pa velike. Obe škofiji in apostolska prelatura nimajo svojih škofov, vodijo jih domači duhovniki. Vsega je ostalo v misijonu le 16 duhovnikov in 23 redovnic. In

kljub temu število vernikov narašča. Zaslugo za to imajo katehisti, ki jih je okrog 60. Teža dela leži na njih. In kljub slabim izgledom vendarle imajo v malem semenišču Janeza XXIII. skoraj 60 dijakov. Zunaj države pa študira 18 teologov, dva bo sta letos posvečena. Vsekakor je Gvineja ena tistih držav, v kateri Cerkev raste kljub težkemu in njej nasprotnemu ozračju.

ŠKOFJE V ANGOLI so imeli letos svojo konferenco. Ob koncu so bili sprejeti pri predsedniku Agostinho Neto. Očividno niti v Mozambiku nimajo škofje tako močne pozicije kot v Angoli, kajti katoličanov je veliko in mora z njimi računati tudi komunistična oblast. Zato je bil predsednik pri tem srečanju zadovoljen in ni terjaj kaj posebnega od Cerkve. Nasprotno se je zahvalil, da je zastopala stališče svobodne Angole. Seveda je prešel veliko razliko med marksistično doktrino in krščanstvom. Iz vsega pa je le izzvenelo, da ne mara neke „notranje vojske“ s Cerkvijo.

TUDI V ZAIRE se je nekdanja napetost med Mobutujem in Malulo – drugače povedano: med državo in Cerkvijo ublažila. Letos je država vse šole, ki jih je pred leti Cerkvi vzela, vrnila v njeno upravo. Izkustvo mladih držav in včasih preveč samozavestnih državnikov le potrjujejo staro resnico, da ni mogoče iti kar tako mimo stvarnosti – Cerkve.

V MAROKU muslimani žele kontakte s katoličani. Center teh stikov je postala islamska visoka šola v Fezu. Vodstvo te šole je v razgovoru izrazilo dve želji: prvič medsebojne informacije naj bi bile stalne, drugič pa naj bi katoliške šole z muslimanskimi izmenjavale študente. Kakor je po mnogih muslimanskih deželah odnos

Novi vodja kitajskega komunizma za umrlim Mac Tsetungom: Hua Kuo-Feng.

med Cerkvijo in zlasti muslimanskimi politikami še napet, se vendar kaže na mnogih krajih – zlasti med izobraženci – odjuga. Seveda so ta bližanja dolgoročno delo, a že po nekdanji viziji kardinala Lavigerija edina pot do muslimanskega sveta.

ŠKOFJE v BURUNDI-RVANDA so na svoji pastoralni konferenci poleg drugega pcdali tudi tole izjavo: „Mlade cerkve so zdaj same postale misijonarske. Ko so vero sprejele, jo morajo zdaj širiti po vsej Afriki in še preko njenih meja. Vsi predsodki morajo proč, medsebojna pomoč cerkve mcra iti za tem, da se evangelijska oznanja vsemu svetu.“ Nič drugega kot ideja že Pija XI. in posebej drugega vatikanskega koncila.

BO NA KITAJSKEM CERKEV PREŽIVELA SEDANJO STISKO? O tem se upravičeno sprašuje vsak katoličan. Poročila so tako skromna in negotova, a vendarle pričajo, da Cerkev ni umrla. Da so številke nemogoče, je

razumljivo. En poročevalec pravi, da je še vedno dva milijona praktičnih katoličanov, drugi da jih ni niti milijon. Tega za trdno danes nihče ne more ugotoviti. Mogoče je reči le to, da je navidez izginilo ogromno misijonsko delo. Leta 1948 je bilo na kitajskem po zadnji statistiki 3.274.740 katoličanov, 194.714 katehistov, 5.788 misijonarjev (od teh 2.698 Kitajcev) 7.463 redovnic (od teh kar 5.112 Kitajk) in skoraj tisoč bogoslovcev. Šolstvo je bilo krasno razvito, saj je bilo vsega 4446 šol, med njimi tri univerze: v Pekingu, Šanghaju in Tjencinu. Vse to je izginilo. Iz vseh drobnih poročil redkih obiskovalcev, med katerimi so bili celo nekdanji kitajski misijonarji, pa je le zaslediti, da so še duhovniki in škofje, celo bogoslovci. Kako pa morajo delati in kakšnim ne-

varnostim se verniki izpostavljajo, je možno le slutiti. Vendarle vedno bolj prevladuje mnenje, da bo tudi kitajska Cerkev preživela svoje katastrofe.

NEPISMENOST bo leta 1980 še večja. To je mnenje UNO-a. Po temeljiti študiji trdi ta mednarodna organizacija, da bo leta 1980 20 milijonov nepismenih več. To pomeni vsega 820 milijonov. Prav tako ugotavlja, da bo 240 milijonov otrok med 5 in 14 letom, ki ne bodo obiskovali šole. V 25 državah, ki so najmanj razvite, številno nepismenih še vedno znaša 80 %.

AFGANISTAN je odpravil zakon, da je islam državna vera. Vendar je v novi ustavi še polno sledi islama. V deželi so katoličani le tujci. Štejejo jih okrog 600.

MISIJONSKI OPAZOVALLEC

Papeška misijonska univerza Urbaniana, o kateri tu in tam kaj poročamo, med drugim prireja tudi **Teološko-pastoralne tečaje za misijonarje**. Na teh tečajih predava tudi naš rojak dr. Janez Vodopivec, profesor te univerze. To pot predava o vprašanjih iz eklesiologije.

V domovini misijonska misel ne spi, ampak se v okviru možnosti pridno trudijo, da je navzoča v verskem mišljenju in delovanju ljudi. Dr. Vilko Fajdiga, ki je glavni voditelj slovenskega misijonskega zaledja doma, o tem tole poroča: „Po lanski misijonski nedelji smo se redno srečavali na misijonskih sestankih v Ljubljani, škofijski misijonski referenti smo se 17. februarja srečali v Sarajevu, komisija za misijone pri škofovski konferenci v Jugoslaviji je sejala dne 18. aprila v Zagrebu, nacionalni direktorji papeških misijonskih družb pa smo zborovali od 9. do 13. maja v Rimu. Z molitvijo in delom se hočemo pripravljati za prihodnjo misijonsko nedeljo. Temu bodo služili članki o misijonih v verskem tisku, temu bo služilo srečanje z misijonarji v Beltincih dne 11. septembra, ki ga bo vodil mariborski škof, temu bo služil misijonski študijski dan v oktobru, temu bo služila nova misijonska knjiga „Slovenski misijonarji v Afriki“.

Kot poročamo na drugem mestu te številke, je bil provincial slovenskih lazaristov dr. Franc Rode v avgustu na Madagaskarju, kamor so ga malgaški sobratje vseh narodnosti povabili, da jim daje duhovne vaje. Seveda je izkoristil priliko, da je obiskal področje slovenskega misijona, kjer deluje toliko slovenskih sobratov in trije laiki iz družbenega Misijonskega zavoda v Argentini. Obljubil nam je, da bo o vsem tem obiskovanju napisal nekak dnevnik za v objavo v našem listu, ki ga kajpada z veseljem pričakujemo.

V Misijonskem zavodu je bil več let gojenec sedanji **dr. Bernard Špaca-**pan, ki se je kasneje z vso družino podal na Goriško, od koder je njegov oče. S seboj je odnesel in tam še poglobljaj ljubezen do bratov v misijonskih deželah. In zdaj je odšel za dve leti kot zdravnik v **Ugando**, da tamkaj preživi v delu zanje lep čas svoje mlade zdravniške prakse. Upamo, da bomo z njim navezali stike in potem ugotovili, v koliko je on v službi misijonske Cerkve in v koliko ga torej moremo imeti za laičnega misijonarja na isti način kot one tri na Madagaskarju.

Med misijonarje pač ne moremo šteti mladega študenta iz Kanade, Petra Pavlina, ker je odšel pomagat v misijone le za dobo dveh mesecev, a treba je pohvaliti njegovo in njegovih tovarišev pripravljenost za sodelovanje pri idealnih podvigih. Njegova mama nam o tem tole poroča: „To poletje je naš starejši sin Peter odpotoval s skupino desetih fantov in deklet pod vodstvom brata Antona (C.P.P.S.) za dva meseca v **Tanzanijo**. Namenili so se postaviti štiri črpalne stolpe za vodo in zgraditi eno šolo. Koliko se jim je posrečilo narediti, bomo zvedeli ta teden, ko se vrnejo. Mi smo z veseljem podprli te mlade ljudi in njih zanimanje za pozitivne akcije. So študentje prvega ali drugega leta univerze in so žrtvovali eno poletje v ta namen.“ Tudi „Katoliški misijoni“ se vesele tega primera mladostnega idealizma in kličejo mlademu Petru: Le tako naprej v idealistično smer življenja!

S. Kalista Langerholz FMM, ki se je s Formoze pred kratkim podala v Francijo, najbrže za stalno, se nam je oglasila od tam. Poroča med drugim, da je bila mesec dni v domovini, da se je vsa vesela srečala s tajske misijonarko s. Ksaverijo Pirc, ko je bila še doma, da je bila tudi pri njih provincialki na Dunaju, ki je Slovenka s. Marija Gosar, da poroma tudi k sv. Tereziji Deteta Jezusa v Lisieuxu, kjer bo posebno molila za misijonske prijatelje. Kje bo potekala njena bodočnost kasneje, se še ne ve.

Oglasila se nam je z lepo razglednico tudi s. **Ksaverija Pirc OSU**, poslavlja joč se od domovine in vračajoč se v misijone preko Rima. Očividno upa živeti še leta in leta in se še naprej posvečati svojim dragim Tajcem, če ne, pa vsaj med njimi počivati. Že nad 80 let staro misijonarko je pač treba občudovati!

Vse pohvale vredne so prireditve rojakov v Združenih državah, v sklopu MZA, ki skušajo zbrati sredstva za pomoč slovenskim misijonarjem; istotako se verni Slovenci tudi po drugih deželah idealno prizadevajo. Lep primer je takozvani „malgaški asado“, ki se je preje imenoval „Buhov asado“. Odkar je namreč misijonar Franc Buh odpotoval pred devetimi leti na Madagaskar iz Slovenske vasi, kjer je več časa pastiroval, so vaščani tega slovenskega naselja začeli prirejati vsakoletni asado (kosilo s pečenim mesom) in izkupiček prireditve poklanjati temu svojemu misijonarju. Odkar pa sta na Madagaskarju še dva duhovnika in trije laiki iz Slovenske vasi, skupaj šest moči na delu, so Buhov asado preusmerili v malgaški asado in z njim pomagajo vsem šestim. Letos so vaščani priredili tak asado že na prvo nedeljo v oktobru, misijonskem mesecu.

K naslovni strani: Kiparja Ahčina kip, ki je predsedoval vse Baragove proslave in misijonske tombole, zdaj krasi vežo Misijonskega zavoda v Slovenski vasi v Argentini. Ta zavod, ki spada pod Baragovo misijonišče, je očividno pod dobrim nebeškim pokroviteljstvom, saj so izšli iz njega že duhovniki, misijonarji in bogoslovci... Danes je v Misijonskem zavodu 40 gojencev.

Pričujoča številka se je radi nepremostljivih težav v tiskarni zakasnila. Oprostite!

naši misijonarji pišejo

TAJSKA

Od s. FRANČIŠKE NOVAK O.S.U. že na drugem mestu te številke objavljamo zelo zanimivi članek o slovenskem misijonarju Tružnjaku, ki v isti deželi deluje. Tu pa naj objavimo še ostalo vsebino pisma z dne 29. avgusta iz Chiengmaja:

„To pot pridem pred Vas s prošnjo za 13-letno deklico, ki najbolj potrebuje pomoči.

Butsaja je sirota, ki jo je kmalu po rojstvu vzela za svojo ubožna deklica na šoli za slepce. Otroku še ni šlo tako slabo, dokler se ni njena pisana mati sama poročila z ubožnim delavcem. Zdaj imata dva ljubka otroka v beraški bajti, na zemlji, ki blizu našega zavoda pripada misijonu. Butsaja je šla v župno šolo in je zdaj v sedmem razredu. Ker doma le slabo skrbe zanjo, je rano začela krasti. Tudi k nam je prišla neko nedeljo in prav iz predala moje mize izmaknila ključce, hoteč si z njimi pomagati do denarja, katerega pa ni našla. Tudi je šla krast v malo trgovino na drugi strani cerkve. Vse smo skušale biti Butsaji dobre in mislila sem že, da se je popravila. Ko sem pripravljala mladino na birmo, je bila Butsaja med kandidatinjami, mi je spet povzročila nekaj preglavic, pa je končno le sprejela zakrament.

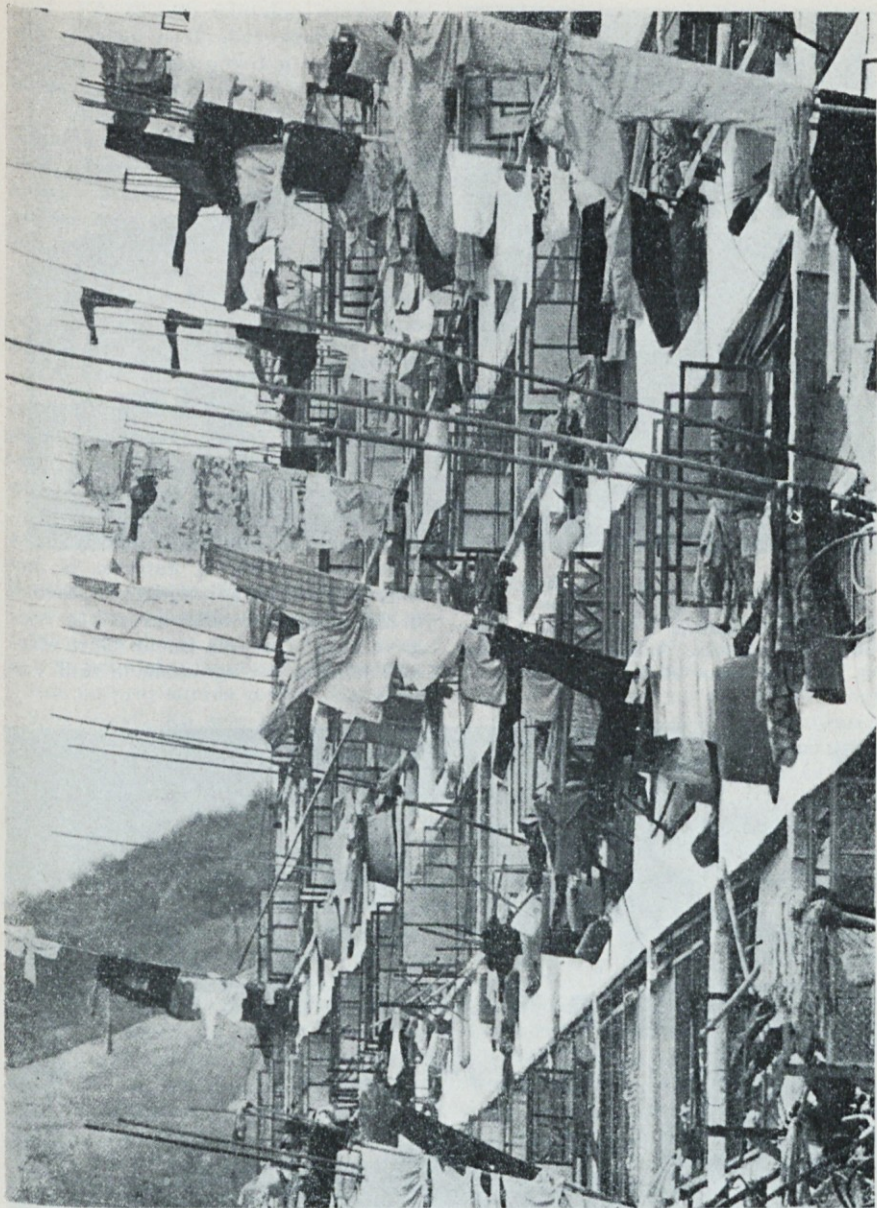
Pred dvema tednoma pa je prišla vest, da je Butsaja ukradla veliko vsoto denarja učiteljici na naši šoli, a so jo zasačili in je morala vrniti

denar, a je potem pobegnila sama brez denarja v 780 km oddaljeni Bangkok k svoji slepi krstni botri, pri kateri je bila njena mačeha svoje dni uslužbena. Porednica je na vlaku raletela na dva dobra gospoda, ki sta ji plačala vozni listek in jo peljala v šolo za slepce. Naslednje jutro se je slepa učiteljica z Butsajo napotila v Chiengmai in k nam v Regina Coeli. Jaz naj pomagam Butsaji iz zelo težkega položaja in ji poiščem dom in novo šolo. Z božjo pomočjo se mi je, upam, končno posrečilo. Na 20 km oddaljeni misijonski postaji ima dobri francoski misijonar skromno osnovno šolo, kjer bo Butsaja lahko končala sedmi razred osnovne šole in živela v bližnji katoliški družini. A za to je treba denarja, ki ga pa ne premoremo. 300 baht na mesec, vsaj za sedem mesecev do konca šolskega leta, to je 2.100 baht, kar pomeni 105 dolarjev. Ne vem, če imate to vsoto na razpolago, a nerada prosjačim.

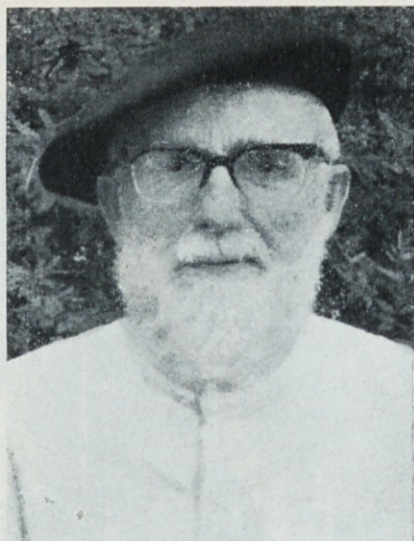
Pisani oče je bil z Butsajo prestrog in jo je večkrat pretepel, zato je tudi ušla. Vendar je jasno, da ta krščanska družina Butsaje ne sovraži, dasi ji morda ne kažejo ljubezni, ki bi jo potrebovala. Butsaja ni hotela več domov, tako je bil edini izhod, najti ji začasni domek drugod. Kdor koli bo temu otroku pomagal, mu bo gotovo Bog plačnik.“

INDIJA

Salezijanski misijonar PAVEL BERNIK nam je pisal iz Schillonga

Stanovanjska idila v Hong Kongu

Misijonar Pavel Bernik S.D.B. — Spodaj ga vidimo (na skrajni desni) med profesorji in bogoslovci bogoslovja v Schillongu na Severu Indije. — Desno; Misijonska cerkev-dvorana, o kateri misijonar tudi piše.

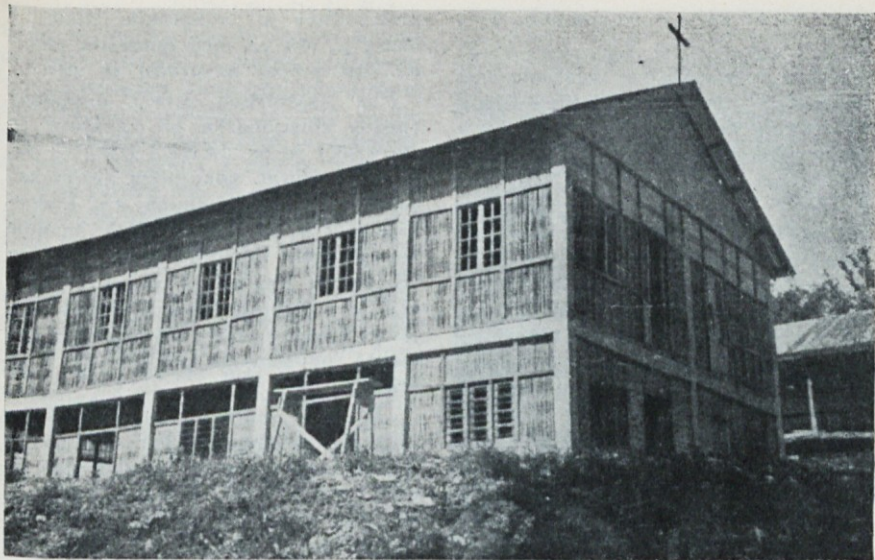
na severu polotoka dne 25. VI. Med drugim nam tudi lepo piše o pokojnem bratu Ivanu Germeku S.J., ki je deloval v Južni Indiji, kjer se je tudi Bernik dalje časa mudil :

„7. julija tega leta bo prva obletnica smrti brata Ivana Germeka S.J. Njegov redovni predstojnik, pater provincial mi je žalostno vest osebno sporočil. Z le-tem sva si namreč dobila znanca, ker so jezuitski misijonarji Kernatske province pred nedavnim prevzeli precejšnji del misijona, kjer sem več let tudi jaz deloval, to je v gorskem Nagalandu.

Takole mi je pisal p. D'Mello S.J.:

„Sporočam Vam žalostno novico, da je 7. julija umrl brat Germek. Nekaj dni prej ga je ponovno zadela kap. Desna roka mu je ohromela. Zdravniki so ugotovili trombozo, a zdravniški poseg, s katerim bi mu odprli žilo, zaradi njegove starosti ni bil mogoč. Molite za pokoj njegove duše! Oba sva imela načrt obiskati misijon v Nagalandu in tudi Vas

oktobra meseca. Brat je težko pričakoval to potovanje. Pa ga je Bog poklical na drugo pot...'

S pokojnim bratom sva prišla v stik najprej seveda preko „Katoliških misijonov“. Ko sem pa še kot klerik poučeval v škofijskem semenišču v Madrasu, mi je eden od gojencev zelo pohvalno govoril o br. Germeku, ki je takrat deloval v veliki gimnaziji in zavodu sv. Alojzija v Mengaloreju. Ko sem mu potem pisal, se mi je takoj odzval in pismo zaključil: Ivan Germek, iz Tomaja doma, slovenskega srca in slovenskega duha... Tu je treba omeniti, da je bil takrat Tomaj na Krasu pod nasiljem fašizma. Osebo sem pokojnega le nekajkrat srečal na Sinjih gorah (Nilgiris), kamor smo se mi, ki smo po zavodih delovali, umikali pred hudo tropsko vročino med poletnimi počitnicami. O njem sem imel vtis vzornega redovnika in pridnega delavca. Prav tako so se o njem izražali tudi njegovi sobratje in predstojniki. Če se ne

motim, je prišel v Indijo pred menoj. Tu je gotovo preživel nekaj 45 let ali še več, ne da bi se kdaj povrnil v domovino. Predstojniki so mu sicer ponudili možnost, pa se kar ni mogel odločiti za to. Kakih sedem mesecev pred smrtjo mi je takole pisal: „Zahvalim se Vam za pismo in za obisk mojega nečaka Albina. (Op. Le-ta je župnik v Dolini pri Trstu.) Veseli me, da ste šli domov obiskat sorodnike in sploh vse Slovence. Bog Vam plačaj! Jaz se ne počutim za tako dolgo potovanje, z mislimi in duhom sem pa še vsak dan v naši domovini. Bog jo ohrani!...“

Tako se spominja misijonar Bernik pokojnega brata Germeka, ki je bil od leta 1928 na delu v misijonih in bitorej prihodnje leto bilo 50 let njegovega misijonskega delovanja; doživel pa jih je 48, ker je lani, kot smo poročali in je zapisano tudi zgoraj, umrl. Bog mu bodi večni plačnik!

A misijonar Pavel Bernik nam je pisal tudi meseca aprila; to pot pa

poroča pred vsem o svojem delu. Tole piše:

„Tudi v tukajšnjem misijonu nas starejši misijonarji zupuščajo drug za drugim. Zato so me predstojniki v malo več kot enem letu dvakrat premestili, da pokrijeje vrzeli. Trenutno delujem v dveh zavodih za naš redovni naraščaj, in sicer v novicijatu in bogoslovju, kamor se popeljem dvakrat na teden. Vršim delo spirituala in pomagam pri poučevanju. Sem pa še vedno v stiku z mojim prejšnjim misijonom v Nagalandu oziroma s svojim naslednikom. Njemu sem izročil to, kar sem nabral v Sloveniji in na Koroškem, kjer sem bil pred dvema letoma. S tem je postavil kar čedno stavbo, ki služi v pritličju kot šola in v prvem nadstropju kot cerkev. Prilagam Vam fotografijo. V novicijatu imamo kakih 40 novincev iz bengalske in asamske province. Prav v teh dneh se pripravljajo na prve začbljube. V bogoslovju imamo sedaj samo prvi letnik z 20 bogoslovci; meseca julija bomo začeli tudi z drugim letnikom in se bo število bogoslovcev podvojilo. Bogoslovci višjih letnikov pa bodo končali svoje študije v 3.000 km oddaljenem Bangaloreju v Južni Indiji. Le-ti, vsi domačini Indiji, in oni, ki bodo prišli za njimi, so naš up za bodočnost.

Salezijanska družba ima v Indiji trenutno 6 škofov, od katerih so 4 domačini, eden iz USA v pokoju in en Italijan še na službenem mestu. Od 4 salezijanskih provinc v Indiji imajo tri indijske provincijale (vsi so moji nekdanji gojenci!), eden je pa še Italijan. Naši zavodi in v veliki meri tudi misijonske postojanke imajo indijske predstojnike. Res moramo biti hvaležni božji Previdnosti, da je sv. Cerkev v Indiji v času kakih 50 zadnjih let mirno in gladko prešla v roke domačinov. Glede na

prilagoditev ali adaptacijo, zlasti v liturgiji, sta pa med domačini sami dve precej nasprotni si struji.“

Naš najstarejši živeči misijonar (pozor, misijonarke so nekatere še starejše!) je br. JANEZ UDOVČ SJ, redovni sobrat pokojnega Germeka; odšel je v misijone skupaj s p. Poderžajem leta 1929, torej leto kasneje kot pokojni Germek. Razmnoženina „Slovenski jezuiti“, ki izhaja v Sloveniji, je v junijski letošnji številki objavila njegovo pismo sobratom, iz katerega povzemamo sledeče za naše bralce:

„Mi tu v Indiji smo le še nekake relikvije, posebno še, ker smo ločeni od sobratov Hrvatov. Vendar smo še vedno veseli, kadar srečamo katerega od njih; sicer sta pa samo dva: O. Polgar in o. Gabrić. Od Slovencev smo štirje, ki se dobro razumemo, in ko sem bil pozimi v Kalkuti, sem dva obiskal, ko sta ravno dokončavala lepo cerkev. Ona dva sta me pa tudi redno obiskovala tiste mesece, kadar sta prihajala po opravkih v Kalkuto (O. ur. O. Ehrlich pa itak živi v zavodu, kjer je v Kalkuti br. Udovč tedaj prebival...) P. Cukale je pesniška in umetniška duša, br. Vidmar pa praktični stavbenik. Oba sem povabil, da prideta na Himalajo na odih.

Gotovo Vam je p. Cukale vse točno opisal, kakšno slovesnost so imeli ob posvetitvi nove cerkve. Jaz, četudi povabljen, nisem bil prisoten, ker vročine nisem vaju, zato sem pa v duhu in z molitvijo bil tam. Tropsko podnebje, ki vlada v Bengaliji, je le v zimi dobrodošlo. Jaz sem srečen, da me predstojniki samo v zimskem času pošiljajo v Kalkuto, kjer sem tedaj vedno koristen v zadevah botanike. In tudi zdravje si tam izboljšam, ker je specialist pri roki. Nagaja mi namreč angina pectoris, pa mi zdravnik

za celo leto predpiše zdravila in dieto. Kljub tej nadlogi pa še vseeno delam in vodim vsa dela v našem obširnem vrtu. Pomagam tudi misijonarjem s cvetjem in semenjem za njih farne vrtove. Cerkve naše fare in kolegija so vedno okrašene z našim cvetjem.

Pozdravljam vse, ki sem jih srečal v juliju in avgustu 1967 v domovini, pred ravno desetimi leti! Ponujali so mi, da bi obisk ponovil, a mi zdrava pamet ne da, da bi bil komu v nadlego, ker bi se moral povsod voziti in danes je bencin drag. Tu mi je najlepše. Kdaj se bo moj čas končal? V božji oskrbi sem varen. Vsi predstojniki in sobratje so zelo dobri in obzirni do mojih slabosti in uslužni, kjer treba. Zelo sem hvaležen Bogu za moj poklic!"

Iz Indije nam je 20. julija pisala tudi s. TEREZIJA MEDVEŠČEK iz družbe Hčera Marije Pomočnice, ki

Misijonarka s. Terezija Medvešček z deklco, ki je bila tisti dan krščena. Na sliki spodaj jo vidimo med sosestrama, učiteljicami in učenkami višje gimnazije.

deluje na sloveči indijski božji poti v Bandelu v Bengaliji:

„Naše delo se lepo razvija, zato mislimo dobiti še nekaj zemljišča ter zidati kaj več prostorov, prav posebno smo pa potrebni dvorane za večje sestanke in za primere dežja in vročine, da se more mladina v odmorih kam zateči.

Mislim, da ste brali v časopisih, kake velike poplave so v teh dneh pri nas. Naše učenke, ki so v raznih društvih, se zelo trudijo, da bi tudi one kaj pomagale poplavljenecem; samo en klub je nabral 1.025 Rupij ter veliko rabljene obleke.

Tudi redovnih poklicev je še kar precej, hvala Bogu. Lansko leto smo poslale štiri dekleta v aspirantat. Nekatere pa se zdaj pripravljajo na izpit X. razreda in bodo potem vstopile; kajti nobene ne sprejmemo, če ne napravi teh desetih let šolskega študija.

Spreobrnjenja gredo pa bolj počasi naprej, a upamo, da bo tega več, ko ta mladina odraste in postane svobodna za prestop v našo vero.“

Oglasila sta se nam tudi o. CUKALE in njegov sobrat br. LEOPOLD VIDMAR, ki delujeta pri novi cerkvi v Kaurapurju blizu Kalkute. Prvi se zahvaljuje za poslane darove. Drugi pa pravi, da je zdaj zaposlen z načrti za malo semenišče, ko mu je kardinal naročil, naj začne s tem. A z zidavo bo treba počakati, ker je sedaj deževna doba. Pravi, da imata z o. Cukalom še precej dolgov poplačati, ki sta jih naredila z gradnjo nove cerkve, ki je dobro izpadla in jo vsi občudujejo.

MADAGASKAR

Iz Ranomene piše svojim domačim laični misijonar TONE JEMEC koncem avgusta in med drugim poroča tole o svojih doživetjih in delu:

„V prvi polovici julija je bila v Farafangani sinoda mladih iz Južnega Madagaskarja. Zbralo se je veliko mladine in so se razgovarjali o svojih problemih. Zadnji dan sem se sinode udeležil tudi jaz in sem opazil kar prijetno vzdušje. Sinode sta se udeležili tudi dve dekleti, ki sta iz Pariza prišli obiskat Petra Opeka in sta bili tu mesec dni.

V Vangaindrano je prišla ne samo na obisk, ampak kar na trimesečno pomoč sestri v dispanzerju še ena študentka medicine iz Francije.

16. in 17. julija pa je bil naš novi škof na obisku v Ranomeni. Kristjani so mu pripravili lep sprejem in v nedeljo celodnevni program s petjem in plesi. Vse je lepo izpadlo. Škof je čez 14 dni prišel v Midongy in tudi tedaj sem bil jaz zraven, ker sem imel to in ono napraviti.

8. avgusta smo pa doživeli prihod provincijala slovenskih lazaristov Franceta Rodeta v Vangaindrano. Najprej je obiskal v enem tednu vse slovenske postojanke na našem sektorju, nato je šel v Fort-Dauphin vodit duhovne vaje za sobrate, po njih se bo pa spet prikazal v Vangaindranu za nekaj dni, preden se vrne v Slovenijo.

Omenil sem Vam, da sem bil v Midongyju; med drugim sem imel tam napraviti velik križ za cerkev. Les zanj smo šli iskat 8 km daleč po reki z majhnim čolnom. Veslali smo približno dve uri, da smo prišli na določen kraj. Tam sem poiskal primerne hlode za izdelavo križa in za oltarne sedeže duhovnikom in ministrantom. Določili smo šest hlodov, jih še malo obdelali, potem pa jih prenesli do reke gori po klancu in potem nižje do reke. Bilo nas je osem za to delo, a hlodi so bili tako težki, da smo jih komaj dvignili. Tisti dan smo privlekli samo tri, druge pa pu-

Sestre m. Terezije so prišle zdraviti v misijon o. Cukala.

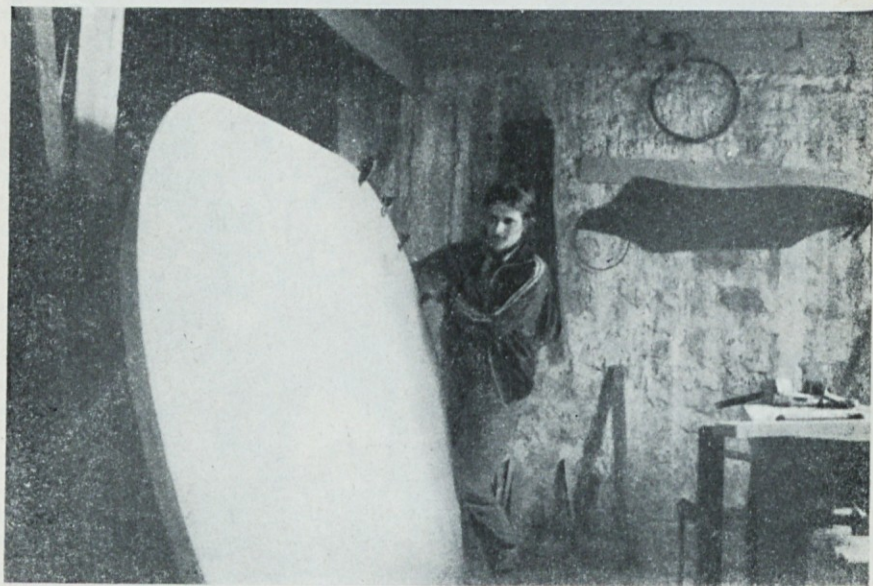
stili za drugič. Najtežje je pa bilo, pripeljati hlode s čolnom do misijona. Na vsako stran čolna smo privezali po en hlod, ki je bil večji kot čoln sam, in s takim bremenom smo morali veslati osem km. A to je šlo tako počasi in nerodno, da smo morali skoraj vsakih 100 m poskakati v vodo in čoln z bremenom porivati z roko preko skal in podrtega drevja v reki. Še pol pota nismo naredili, pa nas je že dobila tema. Zato smo pustili čolne in hlode in jo mahnili peš domov. Hlode so šli potem iskat naslednje jutro. No, zdaj moram čakati, da se razmočeni les nekoliko osuši, da ga bom potem mogel obdelati.

Pred kratkim sem bil v Manamkondro, kjer sem vzel mere vrat in oken za novo hišo, da jih bom mogel izdelati do decembra. Poleg vsega imam zdaj v delu devet omar in polno dru-

ge drobnarije za cerkev v Matangi, ki bo kmalu posvečena, se pravi 4. decembra. Zato moram z nekaterimi stvarmi kar pohiteti.

Veliko časa mi tudi vzame skrb za les, ki smo ga naročili. Naročili smo namreč 16 dreves, da iz debel napravimo deske. No, deske so zdaj že končane. Pcskrbeli smo tudi, da so jih prenesli iz gozda do poti. Zdaj pa na vseh kncjih iščem, kje bi dobil kamicn, da bi mi jih pripeljal do delavnice. Te se pa zelo težko dobi, zlasti v tej dobi, ko se prevažata pridelek kave. Nas pa skrbi, da ne bi kdo desk ukradel, ker jih nihče ne pazi. Vseh desk je okrog 700. Mislim, da jih jaz v tem poldrugem letu, kar mi še ostane časa na Madagaskarju, ne bom vseh porabil. Tako bo desak še za mojega naslednika...“

Velikanska miza za misijonsko središče v Vangaindranu, ki jo je izdelal naš laični misijonar Tone Jemec.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJJA

TO IN ONO OKROG MISIJONSKE NEDELJE

Misijonska nedelja je praznik celotne misijonske akcije Cerkve. Sicer je skrb in delo za širjenje božjega kraljestva na zemlji Cerkvi vsak dan pred očmi in njen vsakdanji delovni program, vendar skuša en dan v letu na posebno slovesen način proslaviti ta del svojega poslanstva, ga vernikom približati in jih zavzeti za čim večje sodelovanje pri njem. Misijonska nedeljo praznujejo zato tudi v misijonih samih, najprej v podčrtavanje svojega lastnega misijonskega žitja in bitja, potem pa tudi v pogledu na celotni misijonski svet in celotno misijonsko akcijo, pri kateri tudi verniki misijonskih dežel po svojih močeh sodelujejo.

Vendar je misijonska nedelja še posebej posvečena takozvanemu misijonskemu zaledju, se pravi, vsemu prizadevanju božjega ljudstva v oporo misijonom na terenu.

* * *

V misijonih se oznanja Kristus in ustanavlja njegova Cerkev. Kristusovo oznanilo je sicer že v polnosti dano, vendar je treba njegovo navajanje na dejanske razmere življenja že v krščanskih deželah od časa do časa podnašnjevati, še toliko bolj v misijonih, kjer so razmere navadno v marsičem drugačne in jih je treba upoštevati. Zato mora misijonsko zaledje proučevati Kristusov nauk in njega aplikacijo na sodobno življenje v posameznih različnih življenjskih pogojih misijonskega sveta. Poleg tega različne življenjske okoliščine terjajo tudi različne metode oznanjevanja, katerih se pač morajo nosilci evangelija in Cerkve posluževati, če hočejo, da bo njih poslanstvo rojevalo zaželjene sadove. Zato je ena izmed nalog misijonskega zaledja proučevanje evanĝelija, liturgije, raznih cerkvenih ustanov, pa metod oznanjevanja in vsajanja zrna Cerkve v misijonski svet. Tej nalogi se pač ne more posvečati celotno zaledje, ampak le nekateri, ki posebej študirajo vprašanja misijonskega polja. Tako je bil na primer pred dvema letoma v Rimu svetovni misijonski kongres o odnosu evangelizacije do narodnih kultur. In letos bo pred Misijonsko nedeljo spet mednarodni misijonski kongres prav tam, ki bo razpravljal o sodobni formaciji misijonarjev, da bodo primerno pripravljene za misijonsko delo v današnjem času.

* * *

Dalje mora misijonsko zaledje skrbeti za zadosten dotok novih misijonarjev v kraje misijonskega delovanja. Po veliki večini misijonskih področij je domačih duhovnikov le malo in morajo še vedno prihajati tja iz že krščanskih dežel graditelji Cerkve. (Ponekod, na primer v Indiji, kjer je sicer še vedno komaj dober odstotek prebivalstva katoliški, pa oblast misijonarjem iz

drugega sveta ne dovoljuje vstopa v deželo, si pa mora komaj porajajoča se Cerkev sama pomagati in iz enega konca, kjer je več domačih poklicev, pošiljati te moči v druge konce dežele, kjer jih še ni. V takih primerih je pač dežela istočasno misijonsko polje in misijonsko zaledje obenem.

Akcija misijonskega zaledja mora v skrbi za nove misijonske poklice najprej ostvarjati med verniki krščanskih dežel poklicem naklonjene razmere in razpoloženje. Dalje mora skrbeti za to, da se tistim, ki so pripravljene odzvati se temu božjemu klicu, tudi omogoči primerna vzgoja, študij in vsestranska priprava. Pogosto se misijonski poklici formirajo v posebnih misijonskih zavodih, kakor imamo na primer v izseljenstvu Misijonski zavod v Slovenski vasi v Argentini, in za vzdrževanje takih in drugih ustanov mora tudi zaledje poskrbeti. Novim misijonarjem je kajpada treba oskrbeti vse potrebno za misijonsko pot in jih za delo opremiti, kar je tudi skrb zaledja.

* * *

Posebno pomembna akcija misijonskega zaledja je pomoč vzgoji domačih duhovnikov, ki jo je treba čim bolj pospeševati že samo radi tega, ker je domači kler bistveno potreben za zakoreninjenje Cerkve v kaki deželi. Posebno pa je to važno in nujno spričo vedno bolj se razširjajočega nacionalizma, ki pač upravičeno teži za tem, da bi vsak narod imel duhovnike, ki so iz njega samega izšli. V svetovni Cerkvi sta tej tako važni akciji za vzgojo domačega klera posvečeni vsaj dve ustanovi: Papeški misijonski zavod za širjenje vere z univerzo „Urbaniana“ v njem, ki dopolnjuje duhovniško izobrazbo najbolj izbranih bogoslovcev oirooma duhovnikov iz misijonskih dežel, in papeška misijonska družba Družba apostola Petra za vzgojo domačih duhovnikov, katera zbira sredstva za vzdrževanje semenišč v misijonskih deželah in podobnega v pospeševanje domačih duhovnikov.

V slovenskem svetu sta velikega pomena dve akciji, ena na Koroškem in druga s sedežem v Združenih državah. Na Koroškem so začeli s slovensko akcijo za vzdrževanje domačih bogoslovcev pred skoraj 30 leti najprej slovenski salezijanski dušni pastirji, potem pa jo je prevzel Slovenski dušnopastirski urad, zdaj pod vodstvom Jožeta Kopeiniga, ki je, lahko rečemo, slovensko Koroško dvignil v skoraj medsebojno sveto tekmovanje, katera župnija ali skupnost bo s svojimi prispevki vzdrževala več domačih bogoslovcev ali duhovnikov na višjih bogoslovnih študijah; zadnja leta so raztegnili akcijo celo na te ali one domače redovnice. To gibanje ima velik pomen tudi v tem, ker so te stotine vzdrževancev v pogostem stiku s svojimi dobrotniki, ki ne le žrtvujejo za njih vzdrževanje lepe denarne vsote, ampak vsaka župnija ali drugačna skupnost ali posameznik veliko molijo vsak za svojega vzdrževanca. Dušnopastirski urad od časa do časa izda takozvani Misijonski list, o katerem še spodaj, ki pred vsem objavlja slike in pisma vzdrževanih in njihovih škofov svojim dobrotnikom na Koroškem. Višek doživljanja te akcije Korošci pač dožive, ko tisti domači bogoslovci, ki so študirali kje v Evropi, radi pridejo obhajati svojo novo mašo v župnijo slovenskih dobrotnikov in tako navežejo osebni stik z župljani, ki na takem kar slovenskem novomašnem slavju pridobe pač nemajhne verske in misijonske sadove.

Podobno akcijo, dasi v manjšem obsegu, vrši za domače duhovnike tudi takozvana Misijonska znamkarska akcija, ki ima kot eno svojih prizadevanj vzdrževanje domačega klera v misijonih. Bivši kitajski misijonar lazarist Karel Wolbang je po izgonu iz Kitajske iz Združenih držav v „Katoliških misijonih“ s številnimi članki o važnosti domače duhovščine v misijonih pripravljal tla temu, kar je kmalu nato razvil v širokopotezno pridobivanje dobrotnikov med slovenskim izseljenstvom v Severni Ameriki in zamejskimi Slovenci v ta namen. Kasneje je za to in še za drugo misijonsko sodelovanje pred vsem rojakov v ZDA in Kanadi ustanovil gori omenjeno misijonsko organizacijo, s pomočjo katere more akcijo za domači kler še bolj na široko razvijati.

* * *

Čprav Cerkev posamezne novcnastajajoče celice svojega skrivnostnega Telesa v misijonih navaja k temu, da si kar se da same pomagajo v potrebah svojega nastanka in razvoja, je bolj kot razumljivo, da je **treba misijonarjem pri ustanavljanju novih občestev vernikov stati ob strani tako z duhovno kot z gmotno pomočjo**. Za to skrbe v prvi vrsti uradne papeške misijonske družbe: Družba za širjenje vere in Družba svetega Detinstva Jezusovega, ki sta organizirani po vseh škofijah, celo v misijonskih krajih. Zamisel obeh uradnih ustanov je, naj bi se vsi katoličani odnosno otroci do 12 leta z malimi mesečnimi prispevki in z vsakdanjo določeno molitvijo spominjali misijonov. A to mesečno pobiranje malih vsot je v sedanjem času le malokje v rabi, pač pa se stekajo v DŠV in DSD misijonski darovi, zbrani ob najrazličnejših prilikah, zlasti po ob praznovanju vsakoletne Misijonske nedelje po vsem svetu. Prvotni način mesečnega zbiranja po desetnijah je imel tudi to prednost, da je pobiravec-desetnik imel priliko, člana DŠV spomniti tudi na molitveno dolžnost. DSD se je in se še največ organizira po katoliških šolah in po raznih otroških združenjih. Dočim se vsa sredstva teh dveh (in tretje, Družbe sv. Petra za vzgojo domače duhovščine) zbirajo pri centralah v Rimu in se od tam tudi razdeljujejo, pa vodstva raznih le škofijsko pravnih pomožnih družb navadno pobirajo bolj krajevno in tudi razdeljujejo neodvisno od papeških družb ter usmerjajo svojo pomoč le gotovim misijonskim področjem, skupinam ali potrebam. Na mestu je povdarii tudi, da je želja Cerkve, naj vsi katoličani vsaj minimalno podpro najprej papeške uradne misijonske družbe, kar pa zmorejo več žrtvovati, delati in moliti za misijone, morejo naklanjati svobodno posameznim misijonom ali misijonskim potrebam misijonarjev.

Tako naj bi bilo tudi med nami, Slovenci, tudi med izseljenci. Prva misijonska skrb vseh dušnih pastirjev in misijonskih činiteljev ter vernikov bi morala biti posvečena sodelovanju pri papeških misijonskih družbah. Če že ni mogoče razpreti mreže DŠV po desetnijah, naj bi vsi dobri katoličani vsaj ob priliki Misijonske nedelje čim več prispevali za DŠV, otroci za DSD, in naj bi, če že ne ravno predpisanih članskih molitev vsak dan, vsaj pogosto vklepali v svoje molitve tudi to največjo zadevo svojega krščanstva, svoje Cerkve. Vse ostale možnosti za pomoč bi potem lahko z mirnim srcem naklanjali tudi partikularnim misijonskim ciljem in potrebam, na primer slovenskim misijonarjem.

* * *

Med posebne misijonske akcije moremo v prvi vrsti šteti **akcije posameznih redovnih družb**, ki bodi v celoti bodi delno služijo Cerkvi v misijonih, kateri so jim od nje zaupani v obdelavo. Jasno, da morajo skrbeti za njih razvoj, reševati vprašanje novih poklicev in vsestranske pomoči, duhovne in gmotne, svojim misijonskim področjem. Dalje imajo posamezni narodi razne poluradne škofijske ali medškofijske ustanove, kot je na primer nemška organizacija Misereor, ki zbira sredstva po vsej Nemčiji, a jih razdaja vsemu misijonskemu svetu, kjer je pač večja potreba.

* * *

Posebno poglavje misijonskega zaledja je **misijonski tisk**. Izdajajo se knjige, ki vsebujejo zaključke študijev o raznih misijonskih vprašanjih, knjige, ki opisujejo misijonski svet, knjige misijonske duhovnosti in druge. Za primer naj navedemo tri debele zvezke predavanj mednarodnega misijonskega kongresa v Rimu predlanskim. Vsi večji narodi in vse večje redovne družbe imajo svoje misijonske revije in drugačne publikacije, ki so lahko bolj strokovnega značaja ali pa poljudno obveščevalne. Med te slednje pač spadajo naši „Katoliški misijoni“, in tudi koroški „Misijonski list“ postaja vedno bolj ne le glasilo akcije za vzdrževanje domačega klera, ampak splošen misijonski list. Zanimiv slovenski misijonski tiskovni pojav je tudi v vsaki petkovi številki slovenskega ameriškega dnevnika „Ameriška domovina“ izhajajoče zaglavje „Misijonska srečanja in pomenki“, ki ga v zvezi z misijonsko akcijo organizacije MZA že leta piše Karel Wolbang CM.

Tako „Katoliški misijoni“ kot „Misijonska srečanja in pomenki“ vsebujejo v prvi vrsti vesti o slovenskem misijonskem delu na misijonskem polju in v misijonskem zaledju. Oboje je takorekoč glasilo slovenskih misijonarjev, pobudnik in glasnik vsestranske pomoči njihovemu delu. Velikega pomena so „Katoliški misijoni“ in „Misijonska srečanja“ tudi kot vez med misijonarji samimi in vez med misijonarji in slovenskim misijonskim zaledjem. Značilno za že skoraj 50 let izhajajoče „Katoliške misijone“ je, da se, čeprav jih izdajajo redovniki ene same družbe, enako pozorno zanimajo in zavzemajo za vse slovenske misijonarje in misijonarke katerekoli pripadnosti. Tako tudi „Misijonska srečanja in pomenki“ Karla Wolbanga.

V domovini sami ne izhaja zadnjih 30 let nobena misijonska revija, pač pa namesto te tako „Oznanilo“ kot „Ognjišče“ posvečata precej strani tudi misijonski vsebini, zlasti poročilom slovenskih misijonarjev in razgovore z njimi, ko pridejo domov na obisk in oddih.

* * *

Na splošno lahko rečemo, da je **zanimanje vernega slovenskega človeka, kjer koli že je, za slovenske misijonarje na visoki stopnji**, kar pride do izraza zlasti ob njih obiskih v domovini, po zamejstvu ali izseljenstvu, pa v razmeroma lepih denarnih darovih njim v pomoč. Hvalevredno je zlasti, da se danes zlasti zamejski in izseljenki Slovenci v tem darovanju slovenskim misijonarjem odlikujejo, kakor da bi hoteli dopolniti to, česar oni doma v vladajočih razmerah ne morejo po svojih željah dosegati. V „Katoliških misijonih“ so redno objavljena poročila o prireditvah v pomoč slovenskim misijonarjem kakor tudi razni darovi za vse ali za posamezne misijonarje. A ta naš list objavlja med darovi navadno le to, kar se naklanja misijonarjem

po njem, skoraj nič pa ne poroča na primer o še večjih darovih, ki misijonarjem prihajajo preko Misijonske znamskarske akcije, ki je mnogo širše misijonsko delavna, kot pa ime pove. Tako „Katoliški misijoni“ kot imenovana organizacija Karla Wolbanga v Severni Ameriki tudi vzdržujejo stalne pisemske zveze z vsemi misijonarji, katerim se tudi list pošilja oziroma petkova „Ameriška domovina“ z „Misijonskimi srečanji in pomenki“. Misijonarji izražajo svoje zadovoljstvo tako med rednimi, čeprav skromnimi podporami, kakor nad pisemskimi zvezami; vse to jim je tudi v nemajhno moralno oporo v njihovem ne vedno rčznatem življenju. Poleg denarnih podpor „Katoliški misijoni“ pogosto pošiljajo tudi novoizšle slovenske knjige, katerih branje jim osvežuje materinščino in vedri ter bogati duha.

* * *

V Argentini je zlasti v začetku naselitve po drugi svetovni vojni cvetela takozvana argentinska podzveza **Slovenske misijonske zveze**, tudi kot organizacija z več delavnimi krožki in različnimi misijonskimi akcijami. Karsneje je organizirano delo po krožkih, razen nekaj izjem, radi prenatrpanega organizacijskega življenja v slovenski skupnosti domala prenehalo, pač pa obstaja skupina sodelavcev, ki zlasti ob proslavi Misijonske nedelje, pa ob vsakoletni misijonski tomboli v pomoč slovenskim misijonarjem in ob kakem misijonskem obisku rada da svoje moči na razpolago. Slovenska misijonska zveza pa še vedno obstoji kot povezava Baragovega misijonišča in „Katoliških misijonov“ z raznimi misijonskimi činitelji v slovenskem zamejstvu in izseljenstvu, pa z vsemi slovenskimi misijonarji.

S tem v zvezi je treba omeniti tudi slovensko **Misijonsko mašno družbo** (MMD), ki jo je takorekoč podedovalo Baragovo misijonišče od Misijonišča v Grobljah pri Domžalah, a so jo slovenski lazaristi vzdrževali in jo vzdržujejo ves ta čas, odkar je morala v izseljenstvo tudi ona. Stalno so se opravljale dnevne takozvane večne maše za žive in pokojne ude MMD. Hvala Bogu, zlasti zadnja leta se javljajo tudi novi vpisi v toliki meri, da ne zadostuje samo za mašne štipendije, ampak še nekaj preostane za misijonsko delo slovenskih lazaristov v Baragovem misijonišču, skladno s pravilnikom MMD.

* * *

Končno spada v slovensko misijonsko zaledje tudi **Baragova zadeva**, saj je bil Baraga naš največji misijonar, ki tudi pred svetom takorekoč simbolizira slovenski delež pri misijonski akciji Cerkve. Baraga, na naših oltarjih bi bil pač najbolj svetla luč na slovensko misijonsko delo.

* * *

Tako smo navedli to in ono iz misijonskega zaledja Cerkve in našega naroda, da se ob Misijonski nedelji spomnimo na različne pojave misijonske akcije v zaledju, ob čimer se nam pokažejo tudi pomanjkljivosti te akcije, zlasti pri nje slovenskem delu. Saj nam mora biti vsaka Misijonska nedelja poleg vsega drugega tudi lepa prilika za misijonsko izpraševanje vesti, kateremu naj vedno sledi tudi trden sklep za bodočnost.

L. L. C. M.

Kdor se je kdaj vpisal v papeško misijonsko Družbo za širjenje vere (DŠV), je sprejel nase dolžnost

**dnevno moliti za vesoljne misijone
in redno darovati za DŠV.**

Ob Misijonski nedelji si izprašajmo vest glede izpolnjevanja teh članskih dolžnosti!

Če smo bili doslej nezvesti, bodimo vnaprej toliko bolj zvesti!

Misijonska nedelja naj nas misijonsko prerodi,

**radi večje božje časti,
radi osrečevanja sočloveka,
radi naše krščanske izpolnitve!**

Svetniški škof Baraga naj nam izprosi to milost!

M I S I J O N S K I D A R O V I

ZA MISIJONSKI ZAVOD

N. N., Buenos Aires, 50.000; N. N., Luján, 30.000; Ciril Oblak, San Justo, dve vreči sladkorja; Gaber Anton, Chicago, Z.D.A., 500 dolarjev.

ZA TISKOVNI SKLAD KM

Argentina: Družina Opeka, 3.000 pesov; Majda Kelc, Haedo, 600; Pirc Aleksander, Boulogne, 100, Draksler Anton, Slovenska vas, 800; Ludvik Stan- cer, 1.000 pesov. ZDA: Ivanka Velikonja, 6 dol.; Nemeč Ana, 4 dol.; Frances Ošaben, Joseph Ovsenek, Stane Oven, Antony Rozman, Schimitsch Joseph, Škrabec Josephina in Tekavec Mathew, vsi po 1 dolar. Hrovatin Milka, Avstra- lija, 3 dolarje.

"KATOLIŠKI MISIJIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, Remedios de Escalada, prov. Bs. Aires. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1977: v Argentini in sosednjih deželah: II. polletje 800 pesov. Celoletna: v ZDA in Kanadi: 4 dolarje; v Italiji: 3.500 Lir; v Avstriji 80 šilingov; v Franciji 20 NF; v Angliji 2 funta; v Avstraliji 4 dolarje; v Argentini 1.400 pesov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada M1N 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 44119. Mrš. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: rev. Ivan Jan CM, 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez CM, 405 Marie Antée East, Montreal, P.Q.; za Winnipeg in okolico: rev. Ivan Plazar CM, 95 Macdonald Ave. Winnipeg, Man. H2J 1Z9.

Italija: Dr. Kazimir Hvmar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Tišt: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris V.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

V SKLAD KM ZA VSE MISIJONARJE

Skupina Plus Ultra, namesto cvetja na grob Tomaževičevi mami, 5.000 pesov; Lenka Grošelj, Mendoza, 2.000 pesov; Janez Brelih, 1.000 pesov. Iz Venezuele po Cirilu Bartolu (v bolivarjih): Majer Aleksander, 300; Sodja Frančiška, 100; Šega Ivan, 100; Bartol Ciril, 100 bolivarjev. Iz USA v dolarjih: Albin Šega, za lačne otroke, N. N., Toronto, 20 dolarjev. N. N., iz Tuquegnieux, Francija, 400 frankov; Marija Beč in Alojzija Zver, Tuquegnieux po 100 frankov. Nemčija: Rojaki iz Stuttgarta po č. g. Cirilu Turku, 180 dolarjev.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Habor Marija iz Avstralije za p. Huga Delčnjaka, 9 dolarjev; za s. Bogdano Kavčič rojak Šubic Stanko iz Avstralije, 16 dolarjev; Fani Jamšek, Buenos Aires, za Radota Sušnika, 2.000 pesov; za vaščane na Madagaskarju, Slovenska vas ob „malgaškem asadu“ 113.00 pesov; N. N., Slovenska vas, za g. Buha Franca 10.000 pesov.

VSEM TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

Registro de Prop. Int. No. 1150563
Director responsable, Lenčák Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612